

Phù Sinh Mộng Hận Phong Trần

Contents

Phù Sinh Mộng Hận Phong Trần	1
1. Chương 1-1: Tóm Tắt	1
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2	8
4. Chương 3	12
5. Chương 4	16
6. Chương 5	22
7. Chương 6	26
8. Chương 7	31
9. Chương 8	34

Phù Sinh Mộng Hận Phong Trần

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, cung đình, phụ tử, ngược luyện tàn tâm, cực phẩm, SEEditor: Lệ Cung Chủ Nhân và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-mong-han-phong-tran>

1. Chương 1-1: Tóm Tắt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

HẠ LAN Y THÌEN () @ THẮT HẢI ()

HẠ LAN SỞ () (LIÊN SỞ) @ BÁI GIỚI ()

Photo: đậu đậu lừ

Thanks: đậu đậu lưu, hân nhi, gia bách liệt

“

.

.

” ” . . .”

Tích nhật lạc hoa hàm yên

Chung bất quá ký thân ý thiên

Điệp yên sí đoạn triều tịch

Lưu mộng yểm củ triền bán sinh

Khởi vũ lộng thanh ảnh . Hà tự tại nhân gian

Thế gian phù hoa nhất thuấn

Nam kha mộng tẫn nhất tràng.

Vọng sinh khởi “si” nhất tự. . .

Khi tiếng nguyên rửa đau đớn tuyệt vọng theo ánh lửa bay múa giữa màn đêm, cái tên Hạ Lan Sở cũng theo đó hoàn toàn biến mất ...

Liên Sơ khờ dại nghĩ lại lúc đó. Từ đó về sau, y không còn bất cứ quan hệ gì với Hạ Lan hoàng triều lẫn phụ hoàng y – Hạ Lan Ý Thiên.

Cho tới khi ánh lửa biến mất. Ý thức lưu luyến trong mắt. Ánh mắt người nọ từ trên cao nhìn xuống trở thành hình ảnh cuối cùng trong mắt y ...

“Dư âm canh khổ

Đốn thành thê sở”

(Dư âm càng đau đớn

Sẽ biến thành khổ sở)

Phụ hoàng a phụ hoàng, chẳng lẽ người không nhìn thấy bóng dáng lúc nhỏ của nhi thần một chút nào sao?

Sở Nhi của người đang ở trước mắt người a ...

Này, có lẽ là lời nguyện của mẫu phi ...

“Đừng khóc nữa. Tuy trẫm thích ánh mắt u oán khi người ở trên đài nhìn trẫm nhưng trẫm không muốn thấy người suốt ngày rơi lệ, cười lên cho trẫm xem nào!”

“Hãy để ta đi.”

“ . . . Người... cút! !”

Bên tai đã nghe bao tiếng cười chế giễu

Trước mắt đã bao lần gặp cảnh không có người

“Tự hoa hoàn tự phi hoa
Mộng tùy phong vạn lý
Lạc hồng nan chuế
Thế sự phong vân chi biến.
Chung bất quá nhất nhân vạn niên”
(Giống như đóa hoa như cánh hoa bay
Mộng theo gió bay xa ngàn dặm
Phận lưu lạc khó có thể nổi duyên
Chuyện đời bao phen biến đổi)

, .

“Thu phong khởi, tiêu sắt bất dĩ.
Sanh ca tán tấn du nhân khứ
Phi như mộng mộng”
(Gió thu hiu hắt thổi
Tiếng ca dứt, du khách cũng rời đi
Mưa phùn phát phơ)
Hoảng hốt cảm thấy nếu cứ ngủ như vậy, có lẽ sẽ không bao giờ ... tỉnh lại nữa.

“Phồn hoa cạnh trục
Bi hận tương tục”
(Tranh đuổi phù hoa
Đau hận không dứt)
Đây là một cách thể hiện “máu mủ tình thâm” sao... . .
“Lạnh...”
Cho dù chư phạt không tha. Thế gian không chấp nhận . .
Cuộc đời đã sai lầm đến mức này ...
Đã không còn gì phải sợ hãi.

Nếu nhất định phải bị trời phạt. Liên Sơ nguyện gánh vác tội nghiệt mà vua một nước cũng không thể gánh hết trên vai.

“Cha mẹ của người còn ai không?”

“Nói như vậy, lúc người bệnh đã xem trẫm như phụ thân của người, vì vậy mới ôm trẫm, kêu trẫm là phụ thân. Nhưng trẫm không muốn trong lòng người xem trẫm như phụ thân, trẫm muốn làm nam nhân của người...”

Cảm thấy Bi ai cùng tuyệt vọng đến mức tê tâm liệt phế chưa từng có.

Tê liệt chết lặng, trong lòng Liên Sơ hiểu rõ. Bất luận mọi chuyện thay đổi như thế nào, cuối cùng Hạ Lan Ý Thiên vẫn là phụ hoàng của Hạ Lan Sở ...

Ánh lửa bập bùng . . .

Vòng tay bằng nhọc rọi lại ánh sáng lửa chuyển như bay múa. Như mộng như ảo.

Hết thấy, đều bắt đầu tại thời khắc rất nhiều năm trước kia.

“Cỗ xe này rất đẹp, Sở nhi chắc chắn sẽ thích, người xem —— “

Tĩnh

Mọi âm thanh đều cô tịch.

Vạch rõ chân tướng. Chuyện cũ như tái hiện trước mắt.

Biết rõ tất cả không phải dối trá. Hồng trần gợn sóng. Nay đã không còn là quá khứ. Tất cả đã thay đổi. Vung kiếm khó có thể chặt đứt.

Cuối cùng đều là tự lừa mình dối người. . .

“Lạc nhật dong kim

Mạc vân hợp bích

Phong trụ trần hương hoa dĩ tẫn

Trầm yên vu hồi, kim bích huy hoàng, đế cung uyển như băng lãnh đích từ lung.”

(Mặt trời lặn như vàng nung

Màn mây trên tường thành

Gió trần giữ hương, hoa đã tàn

Mở mặt trước khói lửa nhân gian, vàng son lộng lẫy, hoàng cung cũng giống như nhà tù lạnh lẽo)

“Ta muốn xuất cung.”

“Trẫm không cho phép.”

“Người biết rõ ta là. . . .”

“Trẫm không biết! Cái gì trẫm cũng không muốn biết! ! !”

“Nếu có thể lựa chọn, Liên Sơ chỉ cầu được chết ...”

“Trẫm không nên đung vào người...”

Gặp lại là sai.
Trầm luân là tội.

“Nhân trung lệ tẫn không đề huyết
Hiếu phong tàn nguyệt”

“Lục khúc lan kiên ôi bích thụ
Dương liễu phong khinh
Phù sinh trường hận chí thử.”
Sống hay chết, đều chỉ như đám mây trôi qua tường thành hoàng cung, nhìn qua không để lại dấu vết.

“Vong cực xuân sầu, thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thù hội bằng lan ý”
“Phụ hoàng, người cần gì phải tự lừa mình dối người như vậy.”
“Giết ta đi. . .”
“Sở nhi, người đi đi...”

“Thiên ý tông lai cao nan vấn
Sơ tình đạm nguyệt
Đoạn vân vi độ
Tấn vị tàn
Tâm dĩ tử”
(Ý trời cao khó dò
Sao mật trắng mờ
Mây đứt từng mảnh
Tóc chưa bạc
Tâm đã chết)
Chỉ muốn được nghỉ ngơi. Đúng là một mùa thu lạnh!)

Cảnh non nước đẹp như một bức tranh về mùa thu phóng khoáng buồn bã nhìn về mặt trời đỏ rực lặn về phía tây, cánh bướm xen lẫn hoa bay lất phất. Cuộc đời phù du như một giấc mộng đến đến đi đi không để lại dấu vết Kiếp này rồi cuộc là tại sao

2. Chương 1-2

Họ cùng tên đệm của ta là Hạ lan, tên một chữ Sở.

Đây chính là họ của hoàng đế đương thời, cũng tức là hoàng đế chính là cha của ta —— Hạ Lan Ý Thiên.

Trong trí nhớ lúc nhỏ, phụ hoàng vóc người cao to, trắng kiêu, thanh âm vang vọng, ***g ngực rộng và ấm áp,. Khi phụ hoàng ôm ta vào trong ngực, cứ như tất cả mưa gió thế gian, tựa hồ đều biến mất

Nhưng phụ hoàng dù có che chắn hết mưa gió thế gian, vẫn không che chở được ta khỏi ánh mắt lạnh lùng của Thẩm hoàng hậu.

Vừa khinh miệt vừa chán ghét, không một khắc nào không thể. Chỉ vì ta mặc dù là thái tử, nhưng không phải cho thị sinh ra.

Mẫu thân của ta là Ngự Nhược Thủy, một nữ nhạc quan. Điệu vũ nghệ thuật túy lục hoàn, đôi bướm bay lượn được thêu trên thắt lưng hồng, làm say đắm lòng người. Năm năm trước, tại buổi tiệc mừng thọ chỉ bằng một điệu vũ mà đã mê hoặc được hoàng thượng, trước ánh mắt đổ kị của bao quan lại cùng phi tần, mỉm cười uyển chuyển, ngã vào trong lòng của hoàng thượng.

Được toại nguyện trở thành sủng phi của hoàng thượng, người cũng biết, trong ngoài cung, ai cũng đều ở sau lưng gọi người là Yêu phi. Người chỉ cười nhạt, nụ cười mê hoặc như cũ, một mình chiếm hết ân sủng của hoàng thượng.

Phụ hoàng cực kì sủng ái người, không để ý đến quần thần khuyên can, phá vỡ di huấn tổ tiên từ xưa, phong ta mới bốn tuổi làm Thái tử.

Đại lễ mừng sắc phong, Mẫu Phi ngồi sát Phụ hoàng, đặc ý cười. Trong làn khói hương nghi ngút, ta trông nghiêng thấy Hoàng hậu, ôm tiểu muội cùng tuổi ta tới xem lễ. Trước ánh mắt khiêu khích của Mẫu Phi, ánh mắt thị không chút phần nộ, khuôn mặt trắng như tuyết không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Ta dự cảm, sắp có chuyện xảy ra.

Quả nhiên.

Một đêm hè oi nồng, ta thức giấc, không muốn đánh thức thư đồng ngủ cùng, cũng không thấp đèn ***g, ta rón rén xuống giường, lần ra phía sau đi tiểu.

Còn chưa kịp cởi y phục, một người bật mặt yên lặng đẩy cửa bước vào, tay cầm đao, dù cách màn vẫn thấy chói mắt thấu xương. Ta toàn thân cứng đờ, mắt thấy đao chém vào lưng thư đồng, lưng cũng đau nhức hết như người bị giết là ta vậy.

Xong việc, người bật mặt tựa như âm hồn, nhảy qua cửa sổ biến mất. Ta lúc này mới phát hiện đũng quần ướt sũng, run rẩy đi tới trước giường.

Khắp giường đầy máu đỏ thẫm, thư đồng của ta, không kịp kêu lên một tiếng, làm kẻ chết thay cho ta.

Ta không kêu nổi tiếng nào, lão đạo chạy sang tẩm cung của Mẫu Phi ngay bên cạnh, nhưng không thấy một bóng người.

Hay là Mẫu Phi cũng như mọi khi, đã đến tẩm cung của Phụ hoàng? Ta nghĩ vậy, nhưng tìm lại càng gấp nhanh. Đêm khuya thanh tĩnh, bỗng huyền não cả lên, còn có tiếng khóc chói tai. Ta như bị ma xui quỷ khiến, chui vào giường nằm của Mẫu Phi.

Cửa cung bị đá tung ra. Ta nghe tiếng rơi da cùng với tiếng thở hổn hển. Mẫu Phi yếu ớt kêu lên một tiếng thê lương. Bị tua màn của giường che mắt, ta chẳng thấy gì, chỉ nghe Mẫu phi liên tục kêu khóc, mỗi tiếng như kim đâm thẳng vào tai ta.

Đêm đó dài như cả một đời người.

Khi ta phát hiện mình đã cắn môi đến chảy máu, thì cuối cùng một thân người đầy máu ngã xuống đất.

Ta từ khe của tua màn nhìn ra. Chính là Mẫu phi, cơ thể uyển chuyển dịu dàng trước đây dính đầy máu, nằm dưới đất.

Roi da nhẹ rơi xuống. Ta từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu thấy giọng Phụ hoàng khủng khiếp đến vậy: “Đây là kết cục của kẻ dám phản lại ta.”

Vạt áo thêu kim long đi khuất tầm mắt. Thẩm Hoàng hậu, vốn trước giờ không lên tiếng, cuối cùng nở nụ cười: “Ngư Phi, người cũng biết, tư thông thị vệ, *** loạn cung đình, phải chịu tội gì?”

Mẫu phi vô lực rên rỉ, ta không dám lên tiếng. Nghe Hoàng hậu cười, sai cung nhân tâm phúc mang đèn đến, nhỏ nhẹ nói: “Từ ngày đầu tiên thấy người bên cạnh Hoàng thượng, bản cung đã muốn thiêu chết đồ yêu nghiệt như người.”

Ánh lửa và mùi cháy bốc lên, Mẫu phi gào lên thê thảm đến dựng tóc gáy. Người quần quai trên mặt đất, bỗng nhiên ánh mắt người gặp ta đang hé nhìn sau tua màn.

“Sở nhi!”

Mẫu phi mặt đầy máu thất thanh kêu lên, ngay lập tức vội che miệng lại. Hoàng hậu không hiểu, lạnh lùng cười: “Thái tử của người, đã sớm đi đến cõi cực lạc rồi.”

Ta không biết Mẫu phi đang hấp hối, làm sao còn có thể bảo vệ ấu tử đang cận kề nguy hiểm.

Nhưng ánh mắt Mẫu phi sáng rực oán hận khiến người ta sợ hãi. Người bỗng bò dậy, lê cơ thể đang cháy trong lửa đi đốt Thiên điện ta ở.

“Thẩm hoàng hậu, người thật độc ác, đến cả Sở nhi của ta cũng không buông tha! Sở nhi, người làm quỷ cũng phải vì Mẫu phi báo thù! Thay Mẫu phi giết mẹ Hoàng hậu độc ác kia, giết nam nhân bạc tình kia, thay ta tiêu diệt Hạ Lan hoàng triều! Sở nhi, Sở nhi, người có nghe không?!!!”

Lời nguyện dữ dội theo ngọn lửa bốc cao tận trời đêm. Đoàn người chen nhau trước Thiên điện cuống quýt tìm cách cứu hỏa. Ta nghe trong gió mùi da thịt cháy, lòng tê dại từ trong giường bò ra.

Nửa tháng sau, dưới chân thành xuất hiện thêm một tiểu ăn mày.

Ta ném bỏ hết châu báu trên người, xé nát chiếc áo ngũ tử tằm, lấy bùn thoa lên người, thay đổi hoàn toàn diện mạo. Ta toàn thân hôi thối, ai ngang qua cũng phải vội vã bịt mũi bỏ lại hai đồng tiền rồi đi mất.

Cho dù Phụ hoàng đứng trước mặt hẳn cũng không nhận ra ta.

Ta suốt ngày quanh quẩn dưới góc thành như một bóng ma.

Oan hồn Thái tử chết cháy, sao còn có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời?

Mẫu phi quả thật tuyệt đỉnh thông minh, ôm chặt thi thể thư đồng đáng thương, cùng nhau hóa thành tiêu cốt. Bộ xương nhỏ bé bị ôm chặt trong lòng, làm thế nào cũng gỡ không ra. Ai lại nghi ngờ người Mẫu phi chết cũng không buông tay không phải là hài tử của người!

Mẫu phi mang tội *** loạn cung đình, đúng ra thân thể phải bị vứt ngoài đồng. Nhưng có người nói, do không tách được hai bộ hài cốt, nên cuối cùng đành chôn ở tổ lăng cùng với thái tử. Mà Mẫu phi lại mang tội lớn nhất là: hổ dữ ăn thịt con, sắp chết lại còn bắt hài tử cùng chịu tội chung.

Vua dân trên dưới, người người thốn thức, không ai quan tâm đến tên thư đồng bị mất tích, cũng không ai hoài nghi thị chính là yêu phi. Cũng may là thị đã chết.

Còn ta, nhất định mang theo lời nguyện của người mà sống sót.

Tuyết rơi. Tháng Chạp rét đậm, đối với một tiểu ăn mày bốn tuổi mà nói, chính là tử quan.

Ta ôm đầu gối tê lạnh, đếm hoa tuyết trắng tinh thê lương bay trước mặt.

Nhiều năm sau, ta thường hồi tưởng, nếu lúc đó chết dưới hoa tuyết khi đang ngủ, có lẽ là một loại hạnh phúc.

Khi ta vừa định nhắm mắt, bỗng nhiên bên tai vang lên cô quạnh tiếng bánh xe nghiền băng.

Một chiếc màn thầu nóng hổi được nhét vào tay ta. Ta suốt hai ngày qua chẳng được ăn gì, vừa cẩn thận gặm từng tí một, vừa ngẩng đầu nhìn ân nhân cứu mạng.

Hắn cũng nhìn ta, đôi mắt dịu dàng tràn ngập thương xót. Hắn cởi chiếc áo choàng màu thiên thanh khoác lên người ta, ôm ta đi về phía một đám cả trai lẫn gái đang đợi, bước lên xe ngựa.

Trên xe cầm một lá cờ nửa cũ nửa mới – Cẩm Tú Hí Đoàn.

Sau khi thân thể hồi phục, ta gia nhập đoàn hát. Ta có gương mặt xinh đẹp của Mẫu phi, dễ dàng lấy trọn cảm tình của kẻ khác.

Đây cũng là lý do đoàn trưởng, ân nhân cứu mạng của ta, thu dụng ta.

“Ta tuổi không còn trẻ, hát thêm vài năm, sẽ không khách nhân nào lại thích xem một lão già trên đài tô son điểm phấn. Đồ đệ của ta, thiên tư lại không tốt. Đoàn hát này, ta không thể nhìn nó sụp đổ.”

Hắn dịu dàng nói, chải mái tóc đen nhánh của ta, nhìn ta chăm chú.

“Chờ người thành hồng quan, sẽ không bao giờ phải ăn đói mặc rách nữa.”

Ta uống canh gà hắn nấu cho, cái gì cũng không phản bác. Mạng này, chính là hắn cứu.

Hắn biết ta đã hiểu ý tứ của hắn, vui mừng nở nụ cười. “Người đáng đáp xinh đẹp, tính tình nhu thuận, bộ dạng diễm đam thướt tha, rất thích hợp vào vai đào. Người theo ta học hí kịch, mười năm là có thể diễn chính. Nghệ danh của người sẽ là Liên Sơ.”

3. Chương 2

Dương đoàn trưởng ánh mắt tinh tường nhưng cơ thể lại không khỏe. Năm ấy ta hai mươi tuổi, hắn bị bệnh phong hàn, sau khi khỏi bệnh, cổ họng bị tổn thương, cũng như là cuộc đời hí kịch của hắn chấm dứt tại đây. Nhưng cả đoàn hát già trẻ lớn bé ai cũng cần ăn. Vì vậy, hắn phải tự mình trang điểm cho ta, giúp ta đội mũ châu hoa rồi đẩy ta lên sân khấu.

Tám năm học hí kịch xem như không uống phí, có thể nói, vì ta vốn là con của mẫu phi ca vũ đều song tuyệt. Khi ta uốn lưng, phát tay áo nhẹ nhàng như mây, chính vì thế mà cả khán đài nhiệt liệt hò reo ủng hộ, Dương đoàn trưởng ở sau hậu đài cũng toát mồ hôi hột mỉm cười an tâm.

Dần dần, đoàn hát diễn nhiều gấp hai ba lần, mọi người khắp nơi đều muốn nghe ta hát xướng.

Liên sơ này, xem như đã lành nghề.

Dương đoàn trưởng cũng giữ lời hứa với ta năm đó. Ta ăn, ta mặc, ta dùng, toàn bộ đều là những thứ tốt nhất trong đoàn hát. Thậm chí, còn cho ta một tiểu nô tên là A Thành chuyên môn hầu hạ ta hằng ngày.

A thành lớn hơn ta ba tuổi, đã học vai kép võ từ nhiều năm nhưng vẫn không tiến bộ, chung quy vẫn không được lên diễn. Cũng may bản thân hắn học võ, cơ thể cường tráng, có thể làm được việc nặng nhọc.

Ta hâm mộ hắn da dẻ một màu như đồng, có khi ngắm hắn lâu quá, khiến hắn đỏ mặt quay đầu đi. Ánh mắt mê muội vì nhan sắc này, ta không làm được. Dưới khán đài, ta đã thấy rất nhiều.

Điểm khác biệt duy nhất là, trong mắt hắn không ánh lên dục vọng.

Đoàn trưởng cử hân chăm sóc ta cũng vì thế.

Hai người bọn họ như gà mái giữ con, nơm nớp lo sợ giúp ta ngăn dục vọng đến từ bốn phương tám hướng. Nhưng chung quy, cái gì phải đến thì không thể ngăn được.

Khi ta mười sáu tuổi, đoàn hát đến diễn tại thủ bị phủ Dương Châu.

Ngồi giữa khán đài là một nam nhân, tuổi ngoài ba mươi, không như ta tưởng tượng, không hề có bụng phệ, trái lại thật là tuấn đỉnh. Duy hai mắt hân không chút che giấu tràn đầy dục vọng, ánh nhìn như muốn lột bỏ y phục hí xương của ta xuống.

Khi diễn hết vở, y phục của ta đã thấm đẫm mồ hôi.

Ta thay y phục. Đoàn trưởng đẩy cửa bước vào, mặt như muốn nói gì nhưng lại thôi. Ta cũng đại khái đoán được hân muốn nói cái gì.

Linh tính của ta trước giờ đều không sai. Thủ bị muốn dùng hai ngàn lượng vàng mua ta một đêm, bằng không đoàn hát sẽ gặp chuyện.

Ta nhìn đoàn trưởng cúi đầu, mười ngón tay nắm chặt lại, không khỏi cười: “Người muốn ta bán mình cứu đoàn hát của người?”

Có lẽ vì ta chưa bao giờ dùng khẩu khí châm biếm như vậy nói với hân, hân giật mình ngẩng đầu, rồi lại cúi đầu nhìn hai bàn tay, ấp úng cầu xin: “Liên Sơ, ta không thể mở mắt tròng tròng mà nhìn đoàn hát sụp đổ.”

Lại là những lời này. Ta đột nhiên thấy bi ai vô hạn. Nam nhân này, có từng vì mình mà sống lấy một ngày?

Còn ta, vì cái gì mà sống?

Trong nháy mắt, nước mắt nén lại suốt mười năm qua tuôn trào: “Muốn cứu đoàn hát, người tự đi đi!”

Hân tròng mắt nhìn ta, sắc mặt tái nhợt chuyển hồng, bỗng nhiên cầm ghế ném vào ta: ” Tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa!”

Ta hét thảm một tiếng, đau đón quần quai.

Hân bỏ ghế xuống, run rẩy nói: “Người cho rằng từ trước đến nay sóng yên gió lặng, chưa từng bị ai chạm vào dù chỉ là một chút, là nhờ ai thay người chống đỡ?” Hân mặt trắng bệch tựa tuyết, cười như điên đại nói: “Nếu hân chấp nhận ta, đêm nay ta đã lại thể thân cho người. Vừa rồi ta đã

cầu xin hân, nhưng hân cười ta khoe mắt đã có nếp nhăn, chê ta già.”

Hân vừa cười vừa lùi lại: “Liên Sơ, người chớ trách ta, ta đã hết sức rồi. Ta không bảo vệ người suốt đời được.”

Lòng ta như bị ai khoan hồng một lỗ, đau nhức không chịu nổi. Ta hiểu được hân ý tại ngôn ngoại.

Trời đã định trước vận mệnh của ta phải như vậy, vùng vẫy đấu tranh thế nào cũng không được gì.

Nực cười là ta tự đáy lòng vẫn nghĩ mình là thái tử Hạ Lan Sở. Liên Sơ, chỉ là một con hát, một ngọn cỏ.

Ta cúi đầu, không còn nước mắt.

Hôm sau, chính ngọ, hầu thiếp của thủ bị đem ta cùng hai ngàn lượng vàng trả lại đoàn hát.

Đoàn trưởng cùng A Thành trông chờ mòn mỏi, đỡ ta vào phòng. A Thành xiết chặt nắm tay, gọi tên ta.

Ta cố cười nói: “Được rồi, không phải ta đã trở về hay sao?”

Mắt A Thành dần dần đỏ lên, dùng sức lay ta: “Ta hận bản thân, sao không bảo vệ được người?”

Ta không muốn trước mặt bọn họ mà rơi lệ, nhưng hân lay mạnh quá, ta không nhịn nổi phải kêu lên.

Ngoài khuôn mặt ra, ta toàn thân từ trên xuống dưới toàn vết roi, không nhiều không ít, vừa vằn đúng một ngàn vết.

Thủ bị yêu thích, kì thực là tiếng kêu la của ta khi bị quất roi. “Lớn tiếng nhỉ! Kêu một tiếng được hai ngàn lượng vàng, so với người hát xướng có phần dễ hơn.”

Quất xong roi sau cùng, hấn hưng phần thở hổn hển, kéo tách hai chân ta ra, dùng hết sức xâm nhập hạ thân ta.

Khi đó ta đã kêu đến khản giọng, nên không còn phát ra thanh âm gì được nữa.

Thấy cả người ta đầy vết roi, A Thành phần nộ điên cuồng, sắc mặt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác. Nghiến răng nhìn hai ngàn lượng vàng, hấn gầm lên giận dữ, cầm thoi vàng ném vào đoàn trưởng.

“Nhặt đi! Vì vài lượng vàng, mạng của Liên Sơ người cũng có thể đem bán! Người vì sao lại không nhặt?”

Đoàn trưởng đứng thẳng đờ, miệng mũi bị thoi vàng đập trúng rỉ máu nhưng vẫn không nhúc nhích, không rên một tiếng.

“Ta phải giết tên cầm thú kia!”

A Thành đá văng mấy thoi vàng, như người điên xông ra ngoài.

Ta nằm trên giường không cảm được hấn, chỉ có thể nhìn tấm áo thiên thanh của đoàn trưởng nhiễm một chút vết nước.

Hấn lại khóc.

Ta muốn nói nhưng không được, như có gì đó chặn lại ở ngực, trong cổ họng chỉ phát ra tiếng than khàn khàn. Từ đêm qua đến giờ, ta không được uống giọt nước nào.

Đoàn trưởng lặng yên nhặt mấy thoi vàng lên cho vào rương, đặt dưới chân giường ta. Xong xuôi, hấn vuốt tóc ta, ánh mắt ôn hòa tựa như ngày đó lần đầu tương phùng.

“Liên Sơ, là ta vô dụng.”

Giúp ta đắp chăn, hấn lặng lẽ ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau, đang mơ màng ngủ, ta nghe Lạp nhạc sư chạy ào vào đại viện hô to: “Không xong rồi! Nghe nói A Thành giết người, bị quan sai bắt đi rồi!”

Hấn thật sự đi giết người sao?

Ta ngã xuống giường, đẩy cửa ra: “Đoàn trưởng, người có nghe không, A Thành hấn...”

Giữa không trung, đoàn trưởng treo lủng lẳng, trên mặt đất là chiếc ghế bị đá lún.

Một ngọn gió lạnh từ phía sau ta thổi tới, thi thể đoàn trưởng xoay lại, đối mặt ta.

Trên gương mặt xám trắng còn mờ hồ hai hàng nước mắt.

Ta ngây dại nhìn khuôn mặt còn đọng lại đau thương vô hạn của hấn, quỳ rạp xuống đất.

A Thành bị định tội ám sát mệnh quan triều đình, bị giam vào tử lao.

Ta nghĩ không ra, làm sao một người hay xấu hổ như thế lại có thể xông vào thủ bị phủ, lời thủ bị còn đang yên giấc trên giường xuống, đâm hơn mười dao. Nghe nói đến khi bị hộ viện bắt giữ hấn toàn thân đầy máu, vẫn không ngừng chửi mắng.

Ta may là bên người còn một rương vàng.

Một mặt lo liệu tang sự cho đoàn trưởng, mặt khác ta cầu xin Lạp nhạc sư mang vàng đến nha môn, lo liệu cho A Thành được tha. Ta vốn nên tự mình đi, nhưng đáng tiếc toàn thân thương tích, chỉ nói được vài câu là thở dốc rồi ngất. Trong cả đoàn hát, chỉ có Lạp nhạc sư thâm niên

lâu nhất, quen thuộc nhiều người trong quan giới. Ta đặt hết hi vọng vào hấn.

Hắn vâng vâng dạ dạ đi ra, trở về võ ngực nói, nội trong mười ngày nửa tháng, A Thành nhất định được tha.

Ta cuối cùng cũng có thể an tâm dưỡng thương. Khi ta có thể chống quả trượng ra khỏi phòng đi lại, thì nghe được hai tiểu đồ đệ vừa khóc vừa nói chuyện rằng, A Thành sắp bị xử tử.

Ta vút quả trượng, ôm ngược tiến đến hỏi: “Người nói cái gì? Không phải A Thành sắp được tha sao?”

Ta khi đó vẻ mặt nhất định rất kinh khủng, tiểu đồ đệ nhìn ta, lắp bắp nói gì đó.

Một trận hàn khí chậm rãi bò dọc sống lưng, ta buông xuôi tay: “Nhạc sư đâu rồi?”

“Nhạc sư vài ngày trước đã bỏ đi rồi, còn lôi kéo thật nhiều sư huynh sư tử cùng đi.” Chúng nó sợ hãi trả lời, vẻ mặt vừa ghen tị vừa bàng hoàng: “Chúng con chưa từng học hí xướng, nhạc sư không cho chúng con đi cùng.”

Ta trầm tĩnh đi ra giữa sân, để ánh dương rọi lên thân thể lạnh ngắt tựa băng, trong lòng chợt hiểu ra mọi sự.

Số vàng kia, căn bản là nhạc sư không hề đem đến nha môn.

Hôm sau, ta lục tung tư trang, đem tất cả những thứ gì có chút giá trị đến nha môn, cầu xin nha dịch cho ta vào gặp A Thành.

“Tội phạm quan trọng do đích thân Thứ sử đại nhân bắt giữ, người cũng dám đến thăm.” Nha dịch quát mắng, một cước đạp ta ngã xuống bậc tam cấp: “Mau cút, nếu không ta bắt cả người lại, kết tội đồng đảng.”

Hắn vừa đẩy ta ra ngoài, vừa nháy mắt. Ta thoáng chốc hiểu ra, dung mạo của ta khiến hắn không đành lòng để ta phải chịu liên lụy. Ta không những không cảm kích, còn một mực tha thiết nài xin hắn mang ta vào.

Hắn cuối cùng nổi giận, tát ta hai cái.

Máu mũi nhỏ xuống đất, ta ngã sấp trước cổng nha môn, mắt hoa lên, bỗng trước mặt xuất hiện một chiếc kiệu quan hoa lệ.

Trong kiệu là ai, ta không kịp suy nghĩ, liều mạng dồn hết chút khí lực còn sót lại lê tới, mặc kệ tên kiệu phu vừa đá vừa chửi, ôm lấy chân người mặc quan phục vừa từ trong kiệu bước ra.

“Oan uổng, thảo dân oan uổng!”

Khoảnh khắc đó, ta thấy tựa như như mình vẫn đang trên đài diễn xướng, đóng vai nữ nhân bị hàm oan, cảm giác vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Ta cố sức ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc của nam nhân đang bị ta ôm chân.

Đôi mắt của hắn, quả thật rất đẹp. Đôi mắt nâu sáng rực, ánh nhìn trong veo không hề vẩn chút bụi bẩn. Trên đời này, không ngờ vẫn còn người có ánh mắt trong sạch thế này.

Ta cuối cùng mê man ngất đi trên đất, mơ hồ nở nụ cười.

Sau này, trong thư phòng tao nhã của hắn, ta mới biết tên của hắn – Lý Thanh Lưu, Tuần phủ Ngự sử vừa nhậm chức.

Hắn kiên nhẫn nghe ta kể hết ngọn nguồn, nhận lời xử lại vụ án của A Thành.

Ta vui mừng bật khóc, chỉ cần cứu được A Thành, muốn ta hầu hạ hắn suốt đời ta cũng cam nguyện. Huống hồ, hắn thanh niên tuấn tú.

Ta run run cởi bỏ y phục, lộ ra thân hình đầy những vết sẹo đã nhạt màu, bò trên gối để giúp hắn cởi thắt lưng.

Hắn hết sức ngạc nhiên, lập tức ngăn ta lại, khuôn mặt chính trực hơi đỏ lên, cũng có chút tái đi vì giận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ta, hắn khẽ thở dài, đỡ ta đứng lên: “Liên Sơ, người không cần làm vậy. Xuống khỏi đài hí kịch, người chỉ là người, không phải con hát.”

Ta kinh ngạc đến quên nhúc nhích, nhìn bàn tay sạch sẽ thon dài của hắn thay ta mặc áo vào, bỗng nhiên không kiềm chế được, ôm lấy hắn mà khóc.

Đêm đêm tỉnh mộng, ta cũng muốn quay trở lại làm chính bản thân mình, nhưng một thái tử đã chết hơn mười năm, làm sao còn có thể lại xuất hiện trong hậu thế? Ta, chỉ là con hát Liên Sơ.

Trước khi thu đến, án tử của A Thành rốt cuộc được miễn, sửa thành án tù, vĩnh viễn lưu đày ở phương Bắc lạnh giá.

“Ta đã cố hết sức. Chung quy thủ bị ở trong triều có chút quen biết, ta mới nhậm chức, không thể làm lộ liễu quá, sẽ khiến người khác nắm được sơ hở.” Đôi mắt trong sáng hàm chứa áy náy, hắn nhẹ nhàng giảng giải cho ta chuyện đấu đá trong cung đình.

Lý Thanh Lưu, hắn thật tình đối đãi với ta như đệ đệ. “Xong việc, ta phải về kinh báo cáo công sự. Người một mình lẻ loi hiu quanh, chỉ bằng cùng theo ta trở về.”

Quay về kinh?

Ta sắc mặt đại biến.

Hắn không rõ sự tình, vội vã dỗ dành: “Ta chỉ muốn chăm sóc người mà thôi.” Dừng một chút, vỗ vỗ vai ta, mỉm cười: “Người yên tâm, phụ mẫu ta đều đã tạ thế, trong phủ bọn hạ nhân cũng không phải hạng lắm điều. Trở về kinh, người cứ nhận là đệ đệ của ta. Đọc thi thư vài năm, thi lấy một chức quan, sau này không sợ bị người khác khinh rẻ nữa.”

Hắn nói năng dịu dàng, nhưng chính trong lòng vẫn coi thường bọn đào hát. Ta nhận lúc hắn không nhìn mà nhắm mắt gượng cười.

Cũng chỉ là cười miễn cưỡng. Cuối thu, mưa lớn ròng rã mấy ngày liền, ta cùng hắn đi xe ngựa trở về kinh đô đã mười hai năm xa cách.

Sự thật chứng minh, những lo lắng của ta trước đây đều là dư thừa. Hoàng thân quốc thích, các đại thần cùng dòng dõi quý tộc tập hợp dưới chân Thiên tử, Thanh Lưu chỉ là một phủ đệ nho nhỏ, hơn nữa hắn lại thanh liêm, không ưa kết bè đảng, ta căn bản không cần lo lắng gặp phải người không nên gặp.

Lời nguyện ác nghiệt của Mẫu phi cũng không còn quanh quất trong mộng, người hơn ai hết hiểu rõ, một con hát hèn mọn mà đi nói chuyện thay đổi triều đại, quả thật người điên nói mộng.

Ta không để ý đến chuyện bên ngoài, vội đầu đọc tứ thư ngũ kinh của hắn đưa tới. Đêm đêm bên ánh nến hồng, hắn cỡi bỏ triều phục, mặc vào tấm áo trắng thường ngày, sửa chữa những bài ta học ban ngày. Ta ngồi cạnh, lắng nghe hơi thở thanh khiết của hắn, trống ngực lại dồn dập.

Khoảnh khắc đó, vừa tỉnh mạch lại vừa yên bình.

Khi đó, ta âm thầm hứa nguyện: trọn kiếp này, nếu có thể sống vậy đến già, ta nguyện dùng mạng để đổi.

4. Chương 3

Ta ngày đêm yên lặng cầu khẩn tựa hồ có chút tác dụng. Ve kêu u sầu, hoa nở lại tàn. Thời gian qua mau, tựa như gió thổi kẻ tay, khi Thanh Lưu cỡi thê tử là muội muội yêu của đại tướng quân Long Kỳ thì ta đã bên hắn được ba năm rồi.

Ba năm, giống một cái chớp mắt. Nếu không phải nhìn vào gương phát hiện mình đã cao hơn trước một cái đầu, lúc sánh vai bước cạnh đã thấy cao bằng hắn, ta sẽ cho rằng mình chính là vừa nằm mộng tỉnh lại.

So với thiếu niên xinh đẹp, trắng trẻo yếu ớt như nữ nhân trước kia, Thanh Lưu lại thích đáng đáp ứng tại của ta hơn: “Bây giờ giống như một thiếu niên, lúc này năm sau, người chắc sẽ cao hơn ta, ha ha.” Hắn vốn

mong muốn ta trở thành một nam tử mạnh mẽ, nếu không vì ta thể chất yếu ớt, không thích hợp tập võ thì hẳn đã mời võ sư về dạy cho ta.

Hắn đối với ta rất tốt, điều này người ngoài cũng không thể hiểu thấu được. Đáng tiếc, kể từ khi tân nương tử bước qua cửa, ta đã không bao giờ ... còn có thể ở bên hắn giống như lúc trước nữa. Cái vị trí kia, hoàn toàn không thuộc về ta.

Ta đổ kị nữ nhân kia được trở thành thê tử của hắn, nhưng không thể nào biểu lộ. Đôi mắt nàng hiền lành, khí khái như lan, cầm kì thi họa, không gì không giỏi. Một nữ nhân khí chất thanh tú làm nghiêng ngã đất trời như vậy, lại đối xử với kẻ dưới vô cùng khiêm tốn, hòa nhã, muốn xoi mói nàng cũng không khỏi cảm thấy hổ thẹn vì bản thân mang bụng dạ tiểu nhân, ta chỉ có thể cười chúc nàng cùng Thanh Lưu bạc đầu răng long.

Hai người bọn họ, kỳ thực rất môn đăng hộ đối. Ta cuối cùng bình tâm lại, dọn sang ở một gian phòng xa tiểu viện, tiếp tục ôn luyện kinh thư.

Thanh Lưu cười nói ta trưởng thành, không còn như đứa trẻ con suốt ngày quần lầy lẩn. Ta cũng cười, không muốn hắn biết, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, hắn cùng thê tử đến bên hồ cho cá ăn, phía sau có một cái bóng len lén nhìn cảnh quây quần của phu thê bọn họ.

Mãi đến một ngày, Lý phu nhân quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt ta. Ta thấy trong mắt nàng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, nghiêng răng chạy đi.

Suốt đêm đó, ta không ngủ được.

Hôm sau, mặt trời lên cao, ta cuộn mình trong chăn, căn bản không muốn bị hai người bọn họ tra hỏi. Hai vợ chồng Thanh Lưu đích thân tiến vào, dẫn theo một a hoàn vóc dáng yếu đuối, đôi mắt cười trông như hai vầng trăng non.

“Nàng tên gọi Tiểu Vũ, từ giờ sẽ lo lắng sinh hoạt hằng ngày cho người.” Thanh Lưu ngồi bên mép giường, nhìn Tiểu Vũ cần mẫn quét tước, ghé vào tai ta cười khê: “Ta nhiều việc quá nên đầu óc lú lẫn, quên mất người đã là một thanh niên. Nếu không nhờ tấu tấu người nhắc ta, ta còn không nghĩ ra vì sao đạo này người luôn tránh mặt bọn ta. Người thấy bọn ta có đôi có cặp, cảm thấy cô đơn phải không?”

Máu huyết toàn thân dường như dồn hết lên mặt, ta nhìn chằm chằm Lý phu nhân. Nàng cũng nhìn ta, sắc mặt vẫn dịu dàng như trước, ta đột nhiên hiểu ra tất cả. Ta và nàng đều biết rõ tâm ý đối phương.

Duy có Thanh Lưu là chẳng biết gì, hắn nhẹ nhéo tai ta, cười lớn: “Ngốc tử, thanh niên nào lại không mơ tưởng chuyện yêu đương? Ta cũng chẳng phải lão già gần bướng, sợ ta chửi mắng người sao?” Hắn chỉ chỉ tấm lưng của Tiểu Vũ: “Nàng tuổi tác xấp xỉ người, từ giờ người có bạn rồi.”

Tiếng hắn cũng không nhỏ, Tiểu Vũ đang phủi bụi ở bàn học, hai tai ửng đỏ. Ta lạnh lùng nhìn, ngay cả cười gượng cũng không thể.

Đêm đó, Tiểu Vũ hầu hạ ta tắm rửa, rồi chuẩn bị cho việc nghỉ ngơi. Ta không ngăn nổi có chút cảm kích, nhất định là trước khi đưa nàng tới đây, Thanh Lưu đã căn dặn rất kĩ. Thế nhưng...

“Ta nghĩ nàng cũng đã rõ, dù là a hoàn hạng nhất, sau này thế nào cũng không được bằng phu nhân. Nàng xem thử trong phủ có ai hợp ý, cưới hỏi đàng hoàng vẫn tốt hơn làm hầu thiếp.” Ta ngăn nàng giúp ta cởi y phục, đột nhiên nhớ đến Mẫu phi bị thiêu sống, không nén nổi đau thương.

Quả thật Mẫu phi xuất thân hèn kém, nhưng khí phách cao ngất, dựa vào quý tử mà cùng Hoàng hậu tranh cao thấp. Nhưng người lại quên mất, trên đời lại còn có cái gọi là thứ bậc. Dù cho người được Phụ hoàng sủng ái vô ngần, dù diệu vũ của người xinh đẹp muôn vẻ, nhưng chung quy người vẫn là một “Tiện nhân”.

Trong sạch như Thanh Lưu cũng không ngoại lệ. Hắn không ngừng nhắc tới, muốn ta thi lấy một chức quan, cưới một danh môn thực nữ, tiến lên trong quan lộ. Hắn cũng chỉ là một lòng nghĩ cho ta.

Ta tự trách mình sao lại suy nghĩ quá nhiều. Bên cạnh, Tiểu Vũ đỏ mặt, nho nhỏ nói: “Những chuyện này, nô tỳ đều biết cả, chỉ là nô tỳ cam tâm tình nguyện tới hầu hạ Liên công tử.”

Giọng nói của nàng trong trẻo dịu dàng, trong sáng tựa trân châu thủy tinh. Trong trí nhớ, chỉ có giọng của Mẫu phi là đẹp như vậy. Ta nở nụ cười: “Người là Tiểu Vũ, chẳng phải nô tỳ gì hết.

Người cũng không nên gọi ta là Liên công tử, gọi Liên Sơ là được rồi.”

Ta không làm Thái tử, cũng không diễn xướng nữa, không thể nào nghe nàng tự xưng “nô tỳ”.

Người tốt như thế, sao lại tự hạ thấp bản thân?

Tiểu Vũ hơi sững sốt, viên mắt bắt đầu đỏ lên. Có lẽ, cũng giống ta, nàng vẫn luôn mong chờ được đối xử thế này.

Đêm đó, ta chính thức trở thành đàn ông.

Nàng mềm mại, yếu đuối, khiến ta bỗng ý thức được bản thân cũng không đến nỗi gầy yếu như vẫn tưởng. Chỉ ít, ta đủ sức công nàng trên vai, đuổi theo làn gió chạy vào đình viện đầy hoa, cùng ngã vào thảm lá phủ dày trên đất, nghe tiếng nàng cười như chuông bạc ngân nga bên tai.

Thì ra, có thể mở lòng mà thích một người, đúng là vui sướng.

Tay áo hồng thoảng hương thơm mát đêm đêm cùng đọc sách, nếu có được thê tử như thế, còn mong gì hơn? Dưới ánh trăng, ta cùng Tiểu Vũ bầu bạn, hai mái đầu tựa vào nhau. Ban ngày, ta cùng nàng cũng như hình với bóng, như keo như sơn.

Thanh Lưu mỉm cười nói, hẳn cũng bắt đầu thấy đổ kỵ với Tiểu Vũ, lại có thể khiến ta rời xa huynh trưởng là hẳn. Ta không biết hẳn nói thật hay đùa, chỉ đành yên lặng không nói. Có điều ánh mắt Lý phu nhân thoải mái như trút được gánh nặng, ta lại nhìn không thấu.

Nàng thảng, so với trước khí độ càng ung dung. Thức ăn ngon, quần áo đẹp, cái gì cũng không quên dành cho Tiểu Vũ một phần. Tiểu Vũ được yêu thương vừa mừng lại vừa lo, ta ở bên nàng cũng hân hoan, nhưng đối với vợ chồng Thanh Lưu lại càng kính nhi viễn chi.

Hắn và ta, chung quy thuộc về hai thế giới khác nhau.

Ta cuối cùng gột sạch ưu phiền, an tâm tại tiểu đình viện ngâm gió ngợp trăng, trêu hoa逗 bướm. Thanh Lưu không muốn nhìn ta không mục đích sống qua ngày như thế, hôm nay kéo ta ra khỏi phủ, cùng vợ chồng hắn đi mừng thọ Long Kỵ đại tướng quân, năm nay vừa tròn bốn mươi.

Long tướng quân binh mã trong tay, quyền khuynh một thời. Trong hoa viên quan trường đồng liêu đến chúc mừng nhiều tựa cá trong Trường Giang.

“Người không cần sợ, cứ hoà cùng các vị đại nhân trò chuyện. Ngày sau người tấn thân vào quan lộ đều phải nhờ mọi người chỉ dẫn, chỉ ít cũng không đắc tội kẻ nào.” Thanh Lưu thấy sắc mặt ta đột nhiên trắng bệch, cho rằng ta chưa bao giờ thấy nhiều quan lại tụ tập thế này, vỗ tay ta nhẹ nhàng chỉ bảo. Vài năm trong chốn quan trường, hẳn cũng sắc sảo hơn, đối nhân xử thế khôn khéo hơn trước.

Nhưng hẳn không biết, ta tái kinh thất sắc, là vì giữa đám đông thấy được một người mà ta vẫn cho rằng kiếp này không thể gặp lại – Phụ hoàng ta, Hạ Lan Ý Thiên!

Trong nháy mắt, ta đột nhiên không thở nổi, tay chân lạnh ngắt. Đến khi Thanh Lưu kinh ngạc dò hỏi, ta mới bình tĩnh, mượn cớ đau bụng, trốn khỏi hoa viên.

Ta nghe Thanh Lưu gọi với theo nhưng vừa đúng lúc đó, phía sau chiêng trống vang lên, kinh thành đệ nhất hí đoàn hóa trang lên sân khấu. Hẳn buộc phải thôi, trở về bên phu nhân cùng xem hí xướng.

Ta yên lặng nấp vào chỗ không người, cắn chặt ngón tay, cảnh vật bỗng nhòa đi, nước mắt rơi xuống.

Kia là Phụ hoàng, Phụ hoàng của ta!

Ta dốc sức đánh mạnh một quyền vào thân cây, khí lực toàn thân dường như cũng theo đó mà tiêu tán, ngồi bệt ở thân cây mà nếm nước mắt mặn đắng trong miệng, nhịn không được cười.

Không phải từ lâu đã quyết tâm làm thường dân yên ổn sống qua ngày rồi sao? Ta hôm nay, lại còn si tâm vọng tưởng cái gì?

Hạ Lan Sở này, vĩnh viễn không thể tái xuất hiện trên đời.

Ta lẳng lẳng lau sạch nước mắt, chỉnh trang y phục, trở về hoa viên.

Ta từ xa đưa mắt nhìn bóng lưng hần lần cuối. Từ nay về sau, hần là Hoàng đế, ta là Liên Sơ, không còn gì liên quan nữa.

Trên đài kịch vô chiêng trống khua vang. Thanh Lưu thấy ta trở về, định tâm lại, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ âu lo.

Nam tử bên cạnh đang cùng Lý phu nhân trò chuyện, lông mày nhíu lại, sắc mặt u ám hơn Thanh Lưu mấy lần.

Ta nhận ra hần chính là Long tướng quân, người Thanh Lưu dẫn ta đến chào khi vừa vào phủ, cũng chính là chủ nhân yến tiệc hôm nay. Hần rong ruổi sa trường đánh đâu thắng đó, không hiểu chuyện gì lại có thể khiến đại tướng quân đau đầu đến vậy.

Thì ra Phùng đoàn trưởng, kếp chính của vở “Phượng hoàng phi ly” sẽ diễn hôm nay, người có khả năng khuynh đảo vô số quan to cùng quý nhân, khi thay y phục ở hậu trường không hiểu bất cần thế nào mà lại bị sái chân.

“Hoàng thượng hôm nay cũng là do vở “Phượng hoàng phi ly” của Phùng đoàn trưởng mà tới.”

Long tướng quân sắc mặt âm trầm, câu sau không cần nói người nghe cũng hiểu.

Hần quyền cao chức trọng, dĩ nhiên trước mặt nhiều người đi theo xu nịnh, nhưng sau lưng bọn tiểu nhân đồ kỵ cũng không ít. Tất thấy đều giương mắt hổ nhìn chằm chằm, chờ hần gặp nguy.

Dù chỉ là sơ xuất nhỏ như hạt đậu, bị kẻ khác dụng tâm nói xấu, cũng có thể đẩy hần đến chỗ chết.

Lý phu nhân rút cuộc cũng là người nhà, thiếu kiên nhẫn, hoảng sợ nắm lấy tay áo của Thanh Lưu: “Làm thế nào cho phải đây? Người mau nghĩ cách, cứu nguy cho đại ca đi!”

Cứu nguy thế nào đây? Chẳng lẽ muốn Thanh Lưu tô son điểm phấn, lên đài xướng “Phượng hoàng phi ly” sao?

Ta không nhận được, bật cười châm biếm. Ba người họ tức khắc yên lặng, quay đầu lại nhìn.

Trong lòng bỗng nhiên yên bình thanh thản lạ thường, ta hướng về Long tướng quân, cười nói:

“Để ta diễn thay Phùng đoàn trưởng.”

“Người?!”

Long tướng quân và Lý phu nhân hai huynh muội đồng thanh kêu lên đầy kinh ngạc. Thanh Lưu nghiêm nét mặt lại: “Liên Sơ, đừng nói lung tung.”

A, tuy hần đối đãi với ta như đệ đệ, nhưng vẫn luôn giấu giếm thân phận con hát trước đây của ta.

Nhưng lần này, ta không để mặc hần an bài mọi sự được. Ta mỉm cười, trước mặt ba người khom lưng, phát hai tay áo: “Dung mạo này không sánh nổi với Phùng đoàn trưởng hay sao? Ta trước đây từng là đào kép, “Phượng hoàng phi ly” chính là vở ruột của ta.”

Không để ý đến gương mặt kinh ngạc của Lý phu nhân, ta phát tay áo, đi vào hậu trường. Xoay người lại thoáng nhìn, ta thấy Thanh Lưu run lên.

Hần nhất định giận ta đi quá giới hạn. Nhưng ta chỉ là không muốn Phụ hoàng đang khi cao hứng đến nhưng lại phải cụt hứng mà về.

Nếu sau này không còn gặp lại, vở diễn này, coi như là ta báo đáp ân sinh thành của Phụ hoàng.

Ta vội vã tô son điểm phấn, đang còn cố tìm lại trong trí nhớ những lời thoại xướng thì trên đài, tiếng trống đã đập dồn vang lên.

Các quan gia dưới đài quả là nhân quan tinh tường, chớp mắt đã nhận ra ta không phải đào chính, lập tức bốn phía nổi lên tiếng xầm xì. Nhưng khi ta xoay người giả tiếng nữ nhân tựa vàng đá xuyên thấu trời xanh, thất lưng bay trong gió, cả khán đài đều lặng yên. Ngay chính Hoàng thượng khuôn mặt cũng dịu lại.

May là khả năng hí xướng của ta vẫn chưa mai một hết.

Vai tiểu sinh cùng diễn cũng thả lỏng, hòa vào vở diễn. Diễn đến đoạn người chồng do ghen tuông vô cớ mà đem vợ ra tra hỏi, hấn mặt mày hung ác độc địa, rất sinh động.

Mắt ta lại luôn len lén hướng về đám đông bên dưới. Bỗng thấy Thanh Lưu đứng cạnh phu nhân, mặt tái đi vì giận chằm chú nhìn ta, lòng ta hoảng hốt, vội vàng dời mắt đi, nhưng rốt cuộc vẫn hướng về phía Hoàng thượng.

Dung nhan hấn vẫn uy nghiêm hết như trong trí nhớ của ta, ngồi thẳng như tùng, khí thế như nhạc. Ánh mắt cũng vẫn minh duệ như trước, nhưng lại hàm ý tán thưởng, hiển nhiên hài lòng với một con hát vô danh như ta.

Ta hai mắt mù sương, nhớ lại khi còn bé, học viết được chữ “Sở”, Phụ hoàng cũng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ôm lấy ta, hôn lên đôi má bầu bĩnh trắng nõn của ta, cười to.

Râu của Phụ hoàng đâm ta đau, ta khóc òa lên, hấn liền quỳ xuống, làm ngựa cho ta cười. Ta liền nín khóc mỉm cười...

Ta như ngây dại nhìn dưới đài, bỗng nghe tiểu sinh bên tai gầm lên giận dữ: “Ta phải đánh ngươi, đồ tiện nhân!” Chưởng phong cũng theo lời nói vù vù tiến đến, ta giật mình nhớ ra mình vẫn đang diễn tuồng, vội vàng xoay lưng, nhưng vẫn chậm mất.

Theo kịch bản chỉ là một cái tát huyệt, nhưng ta tránh không kịp, kết quả lãnh trọn cái tát, lão đảo lui lại vài bước.

Mắt ta hoa lên, trời đất như bị đảo ngược. Đám đông kêu lên sợ hãi khiến ta nhận ra mình đang ngã khỏi đài.

“Liên Sơ!” Tiếng kêu đầy lo lắng của Thanh Lưu nổi bật lên trên những thanh âm khác, nhưng đôi tay đỡ lấy ta lại không phải của hấn.

Chính là Phụ hoàng Hạ Lan Ý Thiên, nhìn xuống ta: “Cẩn thận chứ.”

Ta đầu óc trống rỗng, chỉ chăm chăm nhìn vào cánh tay hấn. Ánh mắt xuyên qua nách long bào, rơi vào hai vợ chồng Thanh Lưu đứng phía sau.

Khi đang ngã xuống, ta từ khóe mắt thấy Thanh Lưu vừa kêu lên vừa tiến về phía trước, nhưng Lý phu nhân đưa bàn tay thon dài nắm lấy tay hấn, nhìn hấn khẽ lắc đầu. Thanh Lưu vì vậy mà dừng lại.

“...A, a...” Ta che miệng muốn cười, nhưng lại phát ra hai tiếng khóc khàn khàn. Ta nhắm mắt lại, mặc kệ hết thấy, ngất đi.

5. Chương 4

Tĩnh lại, là ở trong cung điện của hoàng thượng.

Một đám thái giám vây bắt ta, thay ta lau hết lớp trang điểm, sau đó bưng nước nóng ngập tràn cánh hoa hồng tắm cho ta. Lão thái giám cầm đầu vẽ mặt ngọc mạn chúc mừng ta, hoàng đế đêm nay muốn ta hầu hạ người. Hấn trông rất thần tình, rồi hấn lập tức quỳ xuống đất hô vạn tuế, tạ ơn ân sủng.

Ta như bị sét đánh, nửa ngày mới có thể hoàn hồn, cố sức giãy dụa, sống chết không để cho bọn họ chạm vào người ta.

Lão thái giám rút cục tức giận, dùng bàn tay gầy gò thô ráp túm tóc ta, hung hăng đâm mạnh vào bụng ta, miệng chửi bới: “Đồ con hát dê tiện, không phải nhờ vào khuôn mặt tươi cười để kiếm ăn sao? Có thể hầu hạ hoàng thượng, là người có phúc ngàn đời, ấy vậy mà còn không biết phân biệt phải trái!”

Ta ôm bụng nằm trên mặt đất rên rỉ, không thể phản kháng lại được. Hắn cũng lo lắng, bảo tiểu thái giám trói hai tay ta lại sau lưng.

”Ngoãn ngoãn nghe lời cho ta tẩy rửa, bảo đảm từ trong ra ngoài đều sạch sẽ.”

Lúc trước mẫu phi gặp phụ hoàng, có hay không cũng bị một đám thái giám nhìn cả người không một mảnh vải? Còn bị lau chùi khiến da tấy đỏ cả lên? Nhưng ác mộng của ta cũng chỉ mới bắt đầu sau khi tắm xong..

Thấy hai người kia cầm cái ống trúc vừa nhỏ vừa dài cùng loại với súng bắn nước tiến tới, cố gắng nhét vào phía sau ta, ta lập tức hiểu ra như thế nào là “Từ trong ra ngoài đều sạch sẽ”.

Nếu đã chê bẩn, thì cần gì phải sung hạnh một con hát như ta?

Nước mắt lúc đó tuôn rơi, ta nhắm mắt, định cắn lưỡi, lại bị lão thái giám nắm chặt hàm dưới.

”Tiểu nhân dê tiện, muốn chết cũng không phải lúc này, muốn kéo bọn ta chết chung với người à, đừng có mơ.” Hắn cay độc mắng chửi, dùng vải nhét vào miệng ta.

Lần đầu tiên, ta tin tưởng, nếu có thể thoải mái mà chết đi, thì đó cũng là một sự hạnh phúc.

Nhưng ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi đó, đối với ta, cũng thật xa xỉ.

Thân thể bị dội nước qua vài lần, tẩy rửa “Triệt để” sạch sẽ, lỗ huyết cũng tràn đầy mùi hương thơm ngát, lão thái giám cuối cùng cũng thoả mãn, phân phó kẻ dưới vác ta, lúc này đã không còn chút sức lực nào lên giường, rồi trở về chờ lệnh.

Đền ***g trong cung lần lượt tắt, Phụ hoàng đi tới đầu giường.

Hắn thấy má ta còn ngấn lệ, dung nhan uy nghiêm có chút âm trầm: “Nghe nói, người có vẻ không quá vui sướng khi được trầm ân sủng.” Tay hắn chậm rãi cởi áo, tháo thắt lưng, lộ ra thân thể cường tráng được chăm sóc kĩ càng không một vết sẹo.

A, Phụ hoàng sung ái ta... Ta nhiều đêm nằm mộng, thấy mình trở lại như ngày xưa, được hắn ôm vào ***g ngực ấm áp rắn chắc. Điều ta ước ao, tuyệt đối không phải là được người “sung ái” như hôm nay...

Phụ hoàng ơi Phụ hoàng, nhìn kĩ ta xem, chẳng lẽ trong mắt người không tìm thấy chút bóng dáng của ta khi còn nhỏ sao?

Ta là Sở nhi của người mà...

Mọi tiếng kêu gào dường như biến mất hết trên đầu lưỡi, ta từ đầu đến cuối không thốt lên lời nào. Phụ hoàng tiến nhập thân thể ta trong nháy mắt, ta nước mắt trào ra – chẳng lẽ đây chính là lời nguyện của Mẫu phi?

“Thật sự đau đớn lắm sao?”

Phụ hoàng bôi thuốc mỡ, một mạch tiến sâu hết mức vào cơ thể ta. Gương mặt đầy dục vọng của hắn rõ ràng điểm chút cười nhạo: “Chẳng lẽ trầm cũng là nam nhân đầu tiên của người?” Hắn vừa châm chọc ta diễn kịch, vừa gập hai chân ta lại đẩy lên cao, trong cơ thể ta ra sức mà di chuyển. Lỗ huyết vừa cứng vừa nóng, cứ như muốn thiêu đốt tất cả dây thần kinh của ta.

Ta mấy lần suýt ngất đi, nhưng lần nào cũng bị vực dậy, nghe Phụ hoàng khàn khàn cười: “Bất quá người rơi lệ trông rất đầm đìa đáng yêu, đem lại cảm giác thật mới lạ thú vị, hahahaha...”

Trời sáng, hắn lại một lần nữa phóng ra dục vọng. Hắn ôm ta vào lòng, nhẹ nhàng xoa cổ tay hắn vết đỏ của ta.

“Nghe Thanh Lưu nói, người ba năm trước được hắn cứu về, vậy người thật ra là người ở đâu?”

Phụ hoàng dường như rất thỏa mãn với ta, cùng ta trò chuyện hết sức bình thường.

Ta không biết Thanh Lưu đã nói những gì về ta, nhưng tất cả đều không quan trọng. Ta chỉ ngây dại mà nhìn phía trước, hoàn toàn im lặng.

“Đừng khóc nữa.” Sự ôn hòa, kiên trì đột ngột biến mất, hần nghiêm mặt cảnh cáo: “Trẫm tuy rằng thích người trên đài dùng đôi mắt u oán mà nhìn trẫm, nhưng cũng phải có chừng mực thôi.

Trẫm không muốn người cả ngày buồn rười rượi, cười đi!”

Thì ra chính là ta “dụ dỗ” Phụ hoàng.Đời ta sao lại phải vô lý đến thế?

Ta thực sự nở nụ cười, nước mắt chảy vào miệng, yên lặng mà cười.

Về mặt Phụ hoàng thoáng chút kinh ngạc, nhưng sau đó thở dài: “Quên đi.” Hần gọi nội thị đến giúp ta tắm rửa thay y phục.

Thu xếp xong mọi việc, hần đột nhiên nói: “Người muốn trẫm ban cho cái gì, cứ nói. Đêm nay trẫm sẽ trở lại gặp người.”

“Để thần đi.”

Ta vô cùng bình thản nói. Thấy Phụ hoàng mu bàn tay bỗng nổi gân xanh, ta không mấy may nghi ngờ hần sẽ thét nội thị đem ta ra ngoài tử hình. Vậy cũng tốt hơn nhiều so với kéo dài vở bi hài kịch này.

Nhưng hần trừng mắt nhìn ta, cuối cùng nén giận phẩy tay áo bỏ đi: “Cút!”

Ta chỉnh trang lại y phục, đeo thắt lưng, không thèm để ý đến những ánh mắt kinh ngạc cùng những tiếng xì xầm sau lưng, đi ra cửa cung.

Trở lại Thanh Lưu phủ thì đã trưa.Ánh mặt trời từ trên cao rọi thẳng xuống đầu.Giữa thanh thiên bạch nhật nhưng ta tựa như u hồn vừa từ âm tào địa phủ trở về, không phân biệt được phương hướng.

Vợ chồng Thanh Lưu đang dùng cơm tại phòng khách. Thấy ta, Thanh Lưu kinh ngạc vui mừng chạy tới nắm lấy tay áo của ta: “Liên Sơ, người đã trở về! Hoàng thượng nói muốn lưu người lại trong cung hát xướng hai ngày, ta còn lo lắng người không hiểu quy củ trong cung, sợ người chọc giận Hoàng thượng.”

Hần đối với ta, quả thật rất rất tốt.Cho dù hôm qua ta muốn lên đài làm hần tức giận, hôm nay hần đã bỏ qua hết, toàn tâm lo lắng cho sự an nguy của ta.

Hai mắt mờ lệ, ta nghẹn ngào định gục vào vai hần mà khóc, nhưng ánh mắt nghi vấn của Lý phu nhân đứng cạnh khiến ta dừng lại.

Đôi mắt trong veo kia nhìn thẳng vào ta, sắc nhọn tựa đao.

“Người không phải đi diễn xướng cho Hoàng thượng xem sao?” Giọng nàng hơi cao hơn bình thường: “Vết đỏ trên cổ này là thế nào?”

“Đúng vậy, Liên Sơ, đã xảy ra chuyện gì?” Thanh Lưu cũng chú ý tới vết hôn của Phụ hoàng để lại, truy hỏi.

Trong mắt hần có chút nghi hoặc, nhưng đôi mắt vẫn trong vắt như năm nào.

Ta ngừng nước mắt, chậm rãi rút tay về.

Một người thanh sạch đến vậy, không nên chạm vào một kẻ như ta. Ta lại càng không muốn hần biết rõ mọi sự. Dù cho khắp thiên hạ đều khinh miệt ta, cho ta là đồ vô liêm sỉ, ta cũng không muốn nhìn thấy vẻ miệt thị trong mắt hần.

Ta bỏ lại hần và phu nhân, tự quay về tiểu viện.

Tiểu Vũ ngồi trên ghế trước cửa sổ, chăm chú may vá. Đôi chân nhỏ nhắn khẽ lắc lư, miệng khẽ ngâm một khúc nhạc nhi đồng. Thấy ta đi vào, nàng vui vẻ nhảy cẫng lên, vút đồ thêu thùa xuống.

“Sao nàng lại thêu hài cho tiểu hài tử?” Ta đỡ đầu nhìn đôi hài trên ghế.

Tiểu Vũ cười giấu ta: “Lý đại ca không nói cho người sao? Tẩu tẩu có thai rồi. Ta dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì làm, giúp nàng may vá một chút.” Nàng cầm lấy đôi hài đã thêu xong, mặt đột nhiên ửng

đỏ, nhỏ giọng nói: “Nhưng đôi hài này không phải làm cho nàng. Liên Sơ, người đoán xem, đôi giày này là cho ai?”

Lý phu nhân có thai? Ta mơ màng ngồi xuống. Chút yêu thương Thanh Lưu còn lại cho ta, có phải cũng bị hài tử sắp ra đời kia chiếm mất?

Ngày này không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Ta đưa mắt nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Tiểu Vũ, nụ cười của nàng thật ngây thơ khoáng đạt. Một thiếu nữ tốt như thế, kỳ thực căn bản không đáng ở lại bên ta.

Ta toàn thân dơ bẩn, lòng đầy u sầu, ta thực không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống vô ưu của nàng.

“Tiểu Vũ, người đi đi.” Trong nháy mắt, ta đã quyết định, mở cửa phòng cho nàng: “Về nhà đi, tìm một người thành thật mà kết duyên.”

Nàng giật mình ngẩng đầu, không rõ ta nói thật hay nói giỡn, run run nắm tay áo ta: “Người nói cái gì? Đang yên đang lành, sao lại đuổi ta đi?”

Ta gỡ tay nàng ra, chỉ vào vết đỏ trên cổ: “Người không thấy sao? Ta có người con gái khác rồi.”

“Người nói dối!” Nàng bỗng kêu to, nước mắt đầm đìa.

“Sao ta lại muốn gạt người?” Vẫn còn có thể bật cười như thế, thì ra ta cũng là kẻ máu lạnh.

“Người nên biết rõ, ta sắp cưới một thiên kim tiểu thư về làm vợ. Người ta thiên kim tiểu thư, không thể gặp một tiểu nha đầu như người. Người nên đi thôi.”

Ta chậm rãi nói, không hề chớp mắt. Tiểu Vũ cuối cùng thất thanh khóc lớn, đem hết sức tát ta một cái, vừa khóc vừa chạy đi.

Ta vuốt gò má nóng bừng, đáy lòng lại thấy lạnh buốt. Đến khi không còn nghe tiếng khóc của Tiểu Vũ, ta mới đi vào phòng.

Ta bước lên ghế, vắt thắt lưng lên xà nhà, gút lại một vòng, trông vào cổ.

Cái thân thể bị chính phụ thân làm bẩn này, không mặt mũi nào sống trên hậu thế.

Ta chỉ mong sao những phiền não đau thương đều chấm dứt, giúp ta được giải thoát.

Ta nhắm mắt, đầu ngón chân cố sức đạp một cái, đá ngã chiếc ghế.

Linh hồn phiêu phiêu dang dang bay lên, trong đầu trắng xóa, thì ra là hoa tuyết ngoài cổng thành năm nào.

Mẫu phi, ta sắp gặp lại người rồi. Sở nhi rất nhớ người...

Nhưng trời xanh ngay cả ước nguyện này cũng không đáp ứng cho ta. Khi ta vừa nuốt xuống một hơi thở cuối cùng thì cửa phòng bị đá văng ra, nghe tiếng Thanh Lưu điên cuồng hét lên.

Ta cuối cùng vẫn không chết được.

Mở mắt ra, người đầu tiên ta thấy là Thanh Lưu. Hắn hai mắt thâm quầng, cảm lờ mờ rầu rầu mấy ngày chưa cạo.

“Liên Sơ, Liên Sơ, người sao gốc vậy?”

Hắn vừa mắng xong đã ôm chặt lấy ta: “Là ta không tốt, không nên để Hoàng thượng mang người vào cung, hại người đến nông nỗi này.”

Ta ngạc nhiên, nhưng thấy trên người mặc áo ngủ mới, lập tức hiểu ra.

Thanh Lưu nhất định đã phát hiện ra dấu vết ta bị nam nhân xâm chiếm.

Ta cười gượng. Cho dù Thanh Lưu biết trước kết cục, lẽ nào hắn có thể ngăn được quyết định của Phụ hoàng? Nhưng ta vẫn rất cảm kích hắn.

Lý phu nhân cũng vào phòng, nhưng đứng cách giường rất xa. Nàng dùng chiếc khăn lụa che miệng, thần sắc vừa thương hại vừa khinh ghét.

Cũng phải thôi. Đến ta còn thấy thân thể mình dơ bẩn, huống chi là nàng.

Ta chậm rãi nhắm mắt lại. Nghe Lý phu nhân thở phào nhẹ nhõm đến kéo Thanh Lưu: “Để hẩn nghỉ ngơi đi. Người cũng nên nghỉ một chút, hai ngày không chớp mắt rồi.”

Thanh Lưu thở dài: “Ta không đi. Ta sợ hẩn nghĩ không thông, lại làm chuyện điên rồ.” Yên lặng một hồi, hẩn lại ăn năn: “Đều tại ta không tốt...”

Lý phu nhân cuối cùng không chịu nổi hẩn cứ tự gánh hết mọi trách nhiệm, bực bội nói: “Có trách thì cũng chỉ trách bản thân hẩn, tự đứng lại lên đài làm náo động, xướng cái gì mà “Phượng hoàng phi lý”, thực là con hát không đối được tiện mệnh.”

Ta kinh ngạc, không ngờ một người đáng vẻ hiền thực lại miệng lưỡi độc địa dường này. Có điều, hình như nàng đã quên, nếu không có con hát ti tiện này thì ai giải nguy cho đại ca nàng?

“Người, người mà lại ăn nói thế này sao?” Thanh Lưu cũng kinh sợ, thấp giọng quát mắng: “Phụ nữ thì phải ăn nói đoan trang đức hạnh chứ.”

Lý phu nhân trước giờ chưa hề bị nói nặng, khóc rống nói: “Người chỉ biết có mình hẩn, không cần quan tâm đến mẹ con bọn tôi nữa. Người ráng mà chăm sóc hẩn, bằng không lỡ hẩn lại tự tử, rồi ngộ nhờ Hoàng thượng ngày nào đó cao hứng lại muốn triệu hẩn vào cung, người lấy gì mà báo cáo? Thế nào cả nhà cũng bị tịch thu gia sản, đem đi xử tử.”

Nàng vừa khóc vừa chạy đi mất. Thanh Lưu một hồi lâu mới phản ứng, lẩm bẩm nói: “Ta sắp làm cha? A, hahaha...” Hẩn như trẻ con, hoa chân múa tay vui sướng chạy ra ngoài tạ tội với phu nhân.

Lý phu nhân là nói hẩn, nhưng cũng là nhắc nhở ta.

Ta ngây người ra mà nhìn lên trần nhà. Trong góc phòng, một con nhện đang chăm chỉ dệt lưới.

Nó ra sức dệt lưới thật tốt, thật chắc, về sau không còn lo lắng chuyện săn mồi.

Chính ta cũng mắc vào lưới, bị quây chặt, không có đường thoát. Ngay cả muốn chết, cũng là hy vọng xa vời.

Ta lẳng lặng tĩnh dưỡng. Thanh Lưu biết ta đuổi Tiểu Vũ khỏi phủ, cũng không hỏi gì, chỉ than thở: “Thế cũng tốt.”

Hẩn trong lòng cũng biết ta không gánh nổi trọng trách của bậc trưởng phu. Ngay cả bản thân mình ta còn không bảo vệ nổi thì còn nói gì chuyện thành gia lập thất.

Hẩn không nói gì đến chuyện công danh nữa, ta cũng im lặng. Chúng ta chỉ nói với nhau vài câu trên mâm cơm. Cảnh ngày xưa cùng nhau đọc sách dưới đèn, giờ đã như chuyện trong mơ.

Lý phu nhân những chưa ngoa ngày đó cũng không còn, nàng đối xử với ta vẫn tươi cười thân thiết như trước, thậm chí còn có phần hơn. Có lẽ nàng cho rằng hôm đó ta không nghe thấy gì, có lẽ Thanh Lưu đã cảnh cáo nàng, mà cũng có thể nàng không muốn ta lại nảy sinh ý định tự tử, gây rắc rối cho Lý phủ.

Nàng lợi hại thế nào, ta cũng hiểu rõ. Ý của nàng, ta cũng đã biết.

Hai tháng sau, Trung thu.

Cung kiệu đến trước phủ. Hoàng thượng truyền chỉ, khen ngợi ta lần trước diễn “Phượng hoàng phi lý” rất hay, ban thưởng cho ta vài rương châu báu, còn muốn ta đêm nay vào cung biểu diễn tại thu yến.

Không tồi, hẩn dùng chữ “biểu diễn” chứ không phải “hầu hạ”. Ta quỳ cạnh vợ chồng Thanh Lưu nghe thái giám tuyên chỉ, cũng hiểu không thể không tuân lệnh. Ta lần này đi, bất quá cũng chỉ là nằm dưới một nam nhân khác mà vận vẹo rên rỉ.

Thanh Lưu nhìn tặng phẩm đặt trong phòng khách, mặt lúc đỏ lúc trắng, ngập ngừng kéo tay áo ta, nhưng chung quy cũng không nói gì.

Căn bản thì hần quả thực cũng chẳng giúp gì được cho ta.

Ta yên lặng nhìn hần gật đầu, bước lên kiệu.

Tưởng rằng kiệu sẽ đi thẳng tới tẩm cung Hoàng thượng, nhưng quá hành lang thì bị chặn lại, có người ra tra hỏi vài câu, rồi bỗng nhiên kiệu phu bị đuổi đi hết.

Vài tên thái giám thô bạo kéo ta ra khỏi kiệu, đè ta quỳ xuống mặt sàn cẩm thạch lạnh buốt.

Trước mắt bức rèm che buồng xuống, hai bên là hai lư hương phượng hoàng tỏa trầm hương nghi ngút.

Mùi hương này, lúc nhỏ ở điện Mẫu phi ta cũng từng ngửi qua, nhưng Mẫu phi dùng lư hương bạch hạc. Chỉ có Hoàng hậu mới được dùng đồ vật có hình phượng hoàng. Đây cũng chính là chỗ đau của Mẫu phi.

Ta cúi đầu, không rõ vì sao Hoàng hậu lại đến nơi này. Thị cũng không mở miệng, chỉ nghe tiếng kim loại vang lên khe khẽ. Đó là tiếng trường bào phủ vàng ròng của thị cọ vào tay vịn chạm rồng của kiệu.

Đến khi hai đầu gối ta tê dại vì lạnh thì rốt cuộc có người phá tan sự im lặng chết chóc.

Phụ hoàng mặc y phục thường ngày bước vào, không hề dừng lại cạnh ta chút nào, tiến lên mở rèm che: “Ái khanh không đi thu yển sao?”

“Nếu thần đi thu yển thì không phải là không gặp được Hoàng thượng sao? Hoàng thượng chẳng lẽ quên mất rằng mình định ở tại tẩm cung thưởng thức một vở hí kịch nho nhỏ sao?” Cách xa nhiều năm, giọng nói của thị nghe còn lạnh hơn xưa, thậm chí còn có chút châm chọc. Ta buông mắt xuống, thoáng thấy bàn tay thon dài của thị khê vuốt vuốt cái bụng hơi to.

A, Phụ hoàng rốt cuộc lại sắp có con rồi sao? Thảo nào Hoàng hậu dám dùng khẩu khí đó mà nói với Phụ hoàng.

Phụ hoàng hơi bối rối, chợt cười vang: “Ái khanh thật đa nghi. Hội trung thu, trẫm đương nhiên muốn cùng ái khanh đến hoa viên ngắm trăng rồi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng, chỉ là tối nay gió lạnh, thần sợ tiểu thiếu gia này không được thoải mái.”

Hoàng hậu chỉ vào bụng mình, khẩu khí lạnh lùng vừa đắc ý vừa vui mừng.

Phụ hoàng vỗ trán, cười vười xoa bụng Hoàng hậu: “Đúng là trẫm hồ đồ mất rồi, gió lạnh không tốt cho hoàng nhi của ta.”

Hoàng nhi? Xem ra Phụ hoàng ngày đêm mong ngóng có thêm một đứa con trai.

Buồn cười là Sở nhi của người đang quỳ trước mặt mà người không nhận ra.

Ta hai mắt dần dần mờ sương, tâm ngày càng lạnh.

Phụ hoàng quay đầu lại, căn dặn bọn thái giám lập tức giúp ta chuẩn bị, ở đây vì Hoàng hậu mà hát xướng vài khúc.

Ta vô cùng kinh ngạc với bản thân mình, đứng trước kẻ đã hại chết Mẫu phi mà lại có thể tự nhiên xướng khúc như không hề có việc gì.

Chắc hẳn ta đúng là kẻ máu lạnh.

Mơ ước một ngày được hồi cung trở lại làm thái tử, giải oan cho Mẫu phi, tất cả đều đã thành bọt nước.

Mộng đẹp đã không thành, ta chỉ còn biết toàn tâm diễn xướng, chỉ mong không đắc tội với ai, không làm hại đến Thanh Lưu.

Hần chính là mối bận tâm sau cùng của ta trên thế gian.

Hoàng hậu xem ta diễn, ánh mắt cao ngạo mang vẻ khinh thường, nhưng dần dần điểm chút nghi hoặc.

Ta nở nụ cười, không biết mấy năm nay thị có thường nằm mộng thấy bóng ma của Mẫu phi không? Thị nhất định là thấy được bóng dáng Mẫu phi ở ta.

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn nghỉ ngơi.” Thị quay đầu đi, không thèm nhìn ta.

Phụ hoàng đương nhiên lưu lại tẩm cung Hoàng hậu qua đêm.

Ta bị thái giám đưa đến trước cửa cung Hoàng hậu. Phụ hoàng chưa dặn chúng phải làm gì với ta, cũng không nói ta có thể trở về Lý phủ, nên chúng để ta quỳ gối trên tảng đá lớn ngoài cửa cung.

Trăng đêm nay thật sự rất tròn.

Ta mơ màng nhìn trăng, không muốn nghĩ tới bất cứ chuyện gì nữa. Thực tế thì cũng chẳng có gì đáng mà suy nghĩ.

Gió đêm nay rất lớn, ta đếm lá bay mà cố đi vào giấc ngủ. Ngủ trên đất lạnh thế nào cũng mang trọng bệnh, có thể sẽ không phải tỉnh lại nữa.

Ta cứ như vậy, suốt đêm ngắm trăng.

Tảng sáng, cửa cung mở ra. Dáng dấp uy vũ của Phụ hoàng dừng lại trước mặt ta. Sau lưng hắn, mặt trời hé mọc. Hắn cao to vĩ ngạn, trông như thiên thần.

Ta không thể dập đầu hô vạn tuế vì toàn thân đã tê cứng, chỉ còn con mắt là còn có thể chuyển động.

Ta cố giương mi mắt nặng trĩu, nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn ta, thần sắc biến ảo phức tạp.

Hắn bỗng nhiên ngồi xuống ôm lấy ta, giọng nói trầm trầm đầy hoang mang: “Hơn hai tháng nay, trẫm cũng không rõ vì sao lại thường nhớ đến ngươi. Rõ ràng là trẫm đã quá sung hạnh ngươi rồi. A, ngươi thắng rồi, làm cho trẫm phải cúi đầu trước ngươi.”

Hắn tự cười giễu mình, ta cũng nhếch khóe miệng tê cứng muốn cười.

Đây có phải là cái mà người ta vẫn gọi là “máu mủ tình thâm”?

Ta không biết sức lực ở đâu ra mà có thể giương đôi tay tê cứng lên ôm lấy cổ hắn, cổ họng khô khốc đau đớn như bị lửa thiêu, cổ gồng bật ra vài tiếng khàn khàn.

“...Lạnh, lạnh quá...”

Người này liệu có phải là phụ thân ta hay không, đã không còn ý nghĩa gì nữa. Ta chỉ biết, cơ thể ấm áp của hắn lúc này là nguồn an ủi duy nhất của ta.

6. Chương 5

Ta như dây leo, vũng vàng bám trụ vào phụ hoàng không buông, để mặt phụ hoàng ôm ta trở về tẩm cung.

Trên giường vua thoang thoảng mùi hương quen thuộc, phẳng phất như còn lưu lại dấu vết của cuộc cuồng *** lúc trước. Đối với ta, cái gì cũng không còn nghĩ được nữa.

Dù phụ hoàng đắp cho ta hai tấm chăn tơ tằm dày, nhưng ta vẫn cảm thấy rất lạnh, cổ họng khô rát đau đớn, ta lạnh run cầm cập, dường như bắt đầu nói mê rằng muốn uống nước.

Nước tới. Phụ hoàng tự mình mang nước cho ta uống, từng giọt từng giọt khiến ta cảm thấy như sa mạc khô khốc cuối cùng cũng có nước. Hắn hôn lên mi ta, trán ta, ấm áp giống như ngày xưa. Lúc còn nhỏ ta bị sốt cao, phụ hoàng cũng làm như vậy để an ủi dỗ dành ta.

Là mộng hay thật, ta cũng không biết rõ. Nếu giờ khắc này là mộng, ta mong mình đừng bao giờ tỉnh dậy nữa.

”Đừng, đừng đi...” Ta quơ tay loạn xạ trong không trung, kéo lấy tay áo phụ hoàng, tựa không bao giờ ... buông ra nữa.

Phụ hoàng tựa hồ thấp giọng nói với ta điều gì đó, nhưng ta không nghe rõ, như cũ nắm chặt không buông. Ta, luyến tiếc giấc mộng ấm áp này.

Hình như ta nghe được hân thở dài một tiếng, cúi xuống, chậm rãi cởi vạt áo ta ra.

Hân nhẹ nhàng chui vào chăn, kéo ta vào lòng, ủ ấm ta.

Nằm trong lòng Phụ hoàng ấm áp như ngồi bên bếp lò vậy. Ta cuối cùng không còn run nữa, cuộn mình trong lòng Phụ hoàng mà yên giấc, hưởng thụ giấc mộng đẹp.

Hôm đó, Phụ hoàng không lâm triều. Ta sau này mới biết, từ ngày đăng cơ đến giờ, đó là lần đầu tiên Phụ hoàng không lâm triều.

Quỳ trong gió lạnh suốt một đêm, ta bị phong hàn cũng không nhẹ. Nhưng đích thân Hoàng thượng ra lệnh, ngự y nào còn không tận tâm tận lực chữa trị? Ba ngày sau, ta đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Phụ hoàng ngồi bên giường nhìn tiểu thái giám hầu hạ ta uống thuốc, hình như có chút suy nghĩ.

Đột nhiên hân hỏi: “Phụ mẫu của người còn hay mất?”

Ta nín thở – chẳng lẽ Phụ hoàng đã phát hiện ra điều gì?

“Người không cần sợ, trăm chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.” Hân cười nhạt: “Người sốt cao suốt mấy ngày, thần trí không được tỉnh táo, cứ luôn miệng gọi phụ thân mẫu thân, trăm mới hỏi.”

Thật may mắn là ta không gọi Phụ hoàng, Mẫu phi! Ta cúi đầu, tạ ơn Hoàng thượng đã quan tâm: “Liên Sơ song thân đều đã tạ thế nhiều năm rồi.”

Ta tự nhắc bản thân mình phải nhớ kỹ, ta là con hát Liên Sơ. Sau này, dù là trong mộng, ta cũng không cho phép mình nói gì khác.

Ta tới nước này đã không còn đường quay lại. Chỉ nói sai một chữ thôi là có thể khiến ngàn kẻ khác phải rơi đầu.

Phụ hoàng cũng không hỏi nữa, chỉ cười cười: “Nếu vậy hân là người trong lúc bệnh tưởng trăm là thân nhân, cứ một mực ôm lấy trăm mà gọi phụ thân.”

“Liên Sơ đúng là đầu óc mê muội, dám xúc phạm đến Hoàng thượng, xin Hoàng thượng giáng tội.” Ta dập đầu ở mép giường, không muốn ai nhìn thấy nụ cười còn đau thương hơn là khóc trên mặt ta lúc này.

Phụ hoàng đương nhiên không trách tội ta, trái lại còn cười nói: “Tưởng niệm phụ thân đã mất cũng là lẽ thường tình, cũng là do người hiếu thuận, sao trăm lại trách tội người? Chỉ là...” Hân nâng mặt ta lên, ánh mắt lấp lánh.

“Trăm tuy so về tuổi tác thì đáng làm cha người, nhưng trăm không muốn trong lòng người coi trăm như cha, a!”

Hân cười châm biếm, ánh mắt vừa nồng cháy vừa nghiêm túc, không cho người khác chống cự.

Ta chỉ có thể nhắm chặt mắt, để hân hôn nhẹ lên môi, nụ hôn nóng bỏng như lửa.

“Trăm không muốn làm trưởng bối của người, trăm muốn làm nam nhân của người...” Hân ngay cả hơi thở thoảng qua tai ta cũng nóng rực, nỉ non thở dài: “Liên Sơ à Liên Sơ, vì sao càng ngày trăm càng không buông người ra được? Thời gian người bị bệnh, trăm đến rồi đi cũng không nổi!”

Trăm cứ muốn ôm lấy người, chờ bệnh của người chuyển biến tốt đẹp. Người nói xem, trăm đến vậy nghĩa là thế nào?...”

Hân muốn ta giải thích, nhưng bản thân ta cũng không có đáp án. Ta chỉ có thể yên lặng, đau đớn chờ hân lại ban cho ân sủng.

Tận trong thâm tâm ta lần đầu cảm thấy vừa bi ai vừa tuyệt vọng đến tột đại thể này. Ta thấy bình tĩnh đến gần như chết lặng. Nếu như hỏi cảm giác lúc này của ta, có lẽ là một chút cảm kích – Phụ hoàng dù sao cũng là quan tâm đến ta.

Là phụ tử thiên tính, là quân vương hảo sắc, ta không cần biết. Dù sao hấn cũng ít nhiều quan tâm ta, không buông ta ra được. Chỉ cần nghe Phụ hoàng nói vậy, ta đã thấy mỹ mãn. Ta cần rằng thâm rên rỉ, mặc cho hấn tỉ tê. Dù sao thì thân xác thối tha này, từ lâu đã dơ bẩn không chịu nổi. Phụ tử tương gian, luân lý đảo lộn, tất cả những bí mật, những tội nghiệt này, cứ để một mình ta gánh chịu. Trời xanh nếu muốn phạt, xin cũng chỉ phạt một mình ta.

Hấn là vua một nước, gánh không nổi tội nghiệt này.

Ta từ đó về sau bị lưu lại tẩm cung Hoàng thượng.

Phụ hoàng trước giờ vốn không gần nam sắc, nay lại vì một con hát nhỏ nhỏ mà phá lệ, lại còn không lâm triều. Phi tần trong hậu cung đều thóa mạ ta dụ dỗ mê hoặc hấn, dùng hình nhân mà rửa cho ta chết. Đến cả Hoàng hậu cũng to tiếng với Phụ hoàng một trận, cuối cùng bị Phụ hoàng cảnh cáo không được tìm đến ta gây sự.

Những điều này đều ta do tiểu thái giám hầu hạ vì muốn lấy lòng mà kể cho ta nghe. Ta chỉ cười, không nói gì.

Những mưa gió tin đồn bên ngoài ta không để ý, cũng không muốn để ý. Ta chỉ mỗi ngày ở trong tẩm cung, nửa bước cũng không bước ra – ngoài tẩm cung, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn ta chằm chằm mà mong ta chết đi.

Phụ hoàng cũng cố ý tăng số thị vệ, ngày đêm tuần tra, nghiêm cấm bất cứ người nào đến quấy nhiễu sự thanh tịnh của ta. Ta không khỏi cảm thấy mình như cá chậu chim lồng.

Ta vừa lặng lẽ vừa u buồn, dù luôn nở nụ cười nhưng cũng không qua nổi mắt Phụ hoàng. Một hôm, sau cuộc mây mưa, hấn ôm ta vào lòng chờ ta điều hòa lại hơi thở, nhịn không được mà thở dài.

“Người đạo này càng ngày càng u sầu, có tâm sự gì, cứ nói trẫm nghe!”

Ta lắc đầu. Tâm sự này, dù ta có nói cho hết thảy thiên hạ nghe cũng không thể nói cho Phụ hoàng.

Hấn trừng mắt nhìn nụ cười của ta, bỗng nhiên hừ một tiếng: “Người đang nghĩ về Lý Thanh Lưu đúng không?”

Hấn nói có vẻ vừa tức giận vừa ghen tuông, ta không thể không chú ý, hơi thay đổi sắc mặt: “Thần không có.”

Ta quả thực không có. Con người trong sạch kia, thời gian ba năm ở bên hấn, tất cả ta chôn vào chỗ sâu nhất trong ký ức, ngay cả hồi tưởng lại cũng không dám. Ta càng không dám tưởng tượng, Thanh Lưu nghe được những lời đồn đại trong cung sẽ nghĩ gì về ta?

Phụ hoàng thấy ta thất thần, càng không tin lời phủ nhận của ta, liếc xéo ta: “Hấn không phải nghĩa huynh của người sao? Người cùng hấn sống chung suốt ba năm trời, lại còn nói không nhớ hấn? A, buồn cười là hôm qua bãi triều, Lý Thanh Lưu còn đến gặp trẫm cầu xin trẫm thả người về nhà hấn. Hừ, thật to gan.”

Ta kinh ngạc vạn phần, Thanh Lưu trước giờ luôn cẩn trọng giữ mình, nay lại vì ta mà dám xúc phạm thiên nhan?

Mất bỗng thấy cay cay, ta thấp giọng thay hấn giải nguy: “Hấn xưa nay xem Liên Sơ như đệ đệ ruột thịt, vì sốt ruột nên mới cả gan cầu xin Hoàng thượng. Hoàng thượng muốn trách tội, xin hãy trách tội Liên Sơ.”

“Người biết rõ trẫm sẽ không trách phạt người.” Phụ hoàng gượng cười: “Hấn xem người như đệ đệ, vậy còn người thì sao?”

Ta im lặng. Phụ hoàng cũng không mong ta sẽ trả lời, chỉ ôm chặt lấy ta: “Liên Sơ, chuyện trước đây của người trẫm không truy cứu nữa. Nhưng giờ người đã ở bên trẫm thì phải toàn tâm toàn ý với trẫm. Bằng không, người đầu tiên trẫm trách tội sẽ là Lý Thanh Lưu.”

Hấn nửa cầu xin nửa uy hiếp, khiến ta không biết nên khóc hay nên cười. Nhưng ta càng thêm chắc chắn, tính mạng Thanh Lưu đích thực nằm trong tay ta.

Sắc mặt ta lúc đó có lẽ rất thê lương. Phụ hoàng nhìn ta một chút, than nhẹ bên tai ta: “Trẫm biết tuổi tác trẫm lớn hơn ngươi nhiều, không so bì được với Lý Thanh Lưu trẻ trung tuấn tú. Quên đi, chỉ cần ngươi không liên hệ gì với hần nữa, còn ngươi nghĩ gì về hần trẫm cũng không quản được. A, trẫm lần này, quả thực là thua ngươi rồi.”

Ta không ngờ, Phụ hoàng uy nghiêm như thần thánh mà lại có thể trước mặt một con hát nhỏ nhỏ dùng khẩu khí nhượng bộ bất lực này. Nhưng hần hình như không nói đùa.

Y phục hàng ngày trong cung của hần trước đây màu sắc trầm nhũ, nay càng ngày càng tươi tắn rực rỡ. Ngay cả ria mép hần cũng cạo đi.

Ta chợt hiểu, thì ra hần sợ ta chê hần già. Nhưng làm thế nào cũng không thay đổi được sự thật rằng hần chính là cha ruột của ta.

Trước ánh mắt mong đợi của Phụ hoàng, ta không còn cách nào khác ngoại trừ cố gắng mỉm cười.

Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, ta nghĩ hay là cứ ở bên Phụ hoàng cả đời như thế này cho đến ngày hần quy thiên. Mà ta, theo tục lệ cũ trong cung, hần cũng sẽ bị chôn sống theo.

Đương nhiên đó là nếu như Phụ hoàng trước khi băng hà vẫn sủng ái ta. Những phi tần thất sủng thậm chí còn không có vinh dự đưa tiễn Hoàng thượng về miền cực lạc.

Ta hơn một lần tự hỏi, Phụ hoàng đến bao giờ sẽ mất hứng thú với ta. Dù sao ta cũng không phải nữ nhân. Mỗi ngày, trước khi chuẩn bị cho Phụ hoàng rời giường, ta đều phải cạo mặt nhẵn nhụi. Ta cũng sẽ không mười chín tuổi mãi. Đến khi đáng dấp thô cứng, giọng trầm lại, đến khi khóe mắt có nếp nhăn, Phụ hoàng còn muốn ôm ta sao?

Chỉ sợ đây cũng chính là nguyên nhân Thẩm Hoàng hậu đến nay vẫn án binh bất động.

Huống hồ, ta không có khả năng sinh con nối dõi cho Hoàng thượng, vĩnh viễn không thể uy hiếp được địa vị của thị. Thậm chí thị còn cảm ơn ta một mình chiếm hết Hoàng thượng ân sủng, khiến các phi tần khác đến gặp mặt Hoàng thượng còn không được chứ đừng nói đến chuyện hầu hạ mưa móc hay sinh con. Thị căn bản không cần phải lo lắng một Mẫu phi thứ hai sẽ xuất hiện.

Tính toán thiệt hơn, thị mừng rỡ biết thời biết thế, thường gửi cho ta gấm vóc lụa là cùng quần áo đẹp, trước mặt Hoàng thượng lại tỏ vẻ hiền lành, không hề nói xấu ta.

Ngay cả hội thưởng hoa cúc trong cung, thị cũng rộng lượng đề nghị với Hoàng thượng đem ta theo cùng.

Phụ hoàng đương nhiên hoàn toàn đồng ý. Buổi tối hần ôm ta vào lòng cùng ngắm trăng, cười vang: “Liên Sơ, trẫm biết ngươi cả ngày quanh quẩn trong phòng rất bức bối. Hội thưởng cúc ngày mai, trẫm cố ý gọi đoàn xiếc ảo thuật bậc nhất kinh thành cùng với đoàn múa rối đến, ngươi nhất định sẽ rất thích thú.”

Hần cao hứng bừng bừng, vuốt tóc ta: “Trẫm muốn thấy ngươi thật lòng nở nụ cười.”

Thật lòng cười? Ta cũng muốn biết được thật lòng cười thì sẽ cảm thấy thế nào. Đáng tiếc, điều đó cả kiếp này cũng không thể thực hiện được.

Ta như thường ngày yên lặng mỉm cười, dựa vào ngực Phụ hoàng, nghe tiếng tim hần đập.

Phụ hoàng nói không sai, đoàn xiếc ảo thuật và đoàn múa rối quả thật đều rất xuất sắc. Phi tần đến dự yến võ đến đó cả tay, văn võ bá quan cũng trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Màn phun lửa làm cho các vị đại nhân vừa sợ vừa khâm phục, võ tay tán thưởng. Khuôn mặt anh tuấn của Phụ hoàng ửng đỏ dưới ánh lửa, vừa cười vừa liên tục giảng giải cho ta: “Xem kia Liên Sơ, tên kia vừa đi cà kheo vừa xoay bát...”

Vòng lửa như Lưu Tinh [sao băng] múa lượn trước mắt ta...

Tất cả những cảnh này hết như nhiều năm trước...

Đó là sinh nhật bốn tuổi của ta. Phụ hoàng cũng gọi những nghệ nhân hạng nhất đến biểu diễn cho ta xem, cũng ôm ta vào lòng, cũng không hề phiền lòng mà giải thích cho ta đủ chuyện...

Ta đột nhiên từ trong vòng tay của Phụ hoàng đứng lên, không hề suy nghĩ, tiến vào giữa đoàn xiếc ảo thuật, cầm lấy một chiếc chong chóng, rồi như năm đó lúc bốn tuổi quay về ngồi vào lòng Phụ hoàng, cười nói: “Chong chóng thật đẹp, Sở nhi rất thích, người xem...”

Phụ hoàng nhìn ta không chớp, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Ta đỉnh đầu bỗng nhiên như bị ai đâm mạnh vào, rơi thẳng trở vào thực tại. Hai tiếng “Phụ hoàng” vốn đã niêm phong lại trong lòng, nay lại bật ra khỏi môi.

...Ta vừa rồi mới nói gì đó?...

Phụ hoàng bỗng nắm lấy cổ tay ta. Chong chóng nhẹ nhàng rơi xuống đất, tim ta bỗng ngừng nhịp. Mọi vật bỗng biến mất hết, bỗng nhiên xung quanh trở nên trống rỗng vô cùng, chỉ còn lại khuôn mặt của Phụ hoàng.

7. Chương 6

Chỉ một khoảnh khắc mà ta ngỡ dài đằng đặc cứ như nghìn vạn năm, toàn bộ thời gian như ngưng đọng, phụ hoàng đột nhiên cười ha hả.

“Ahaha... Liên sơ, người tốt cực cũng thật tình đối với trẫm mà nở nụ cười. Hảo, hảo...”

Trong mắt hắn như cũ vẫn tràn đầy kinh ngạc, nhưng hắn đúng là đang cười. Tiếng cười rất lớn, làm cho người ta dường như không nhận ra rằng thanh âm của hắn đang run rẩy.

“Không nên xưng Sở nhi với trẫm.” Hắn có điểm thô bạo kéo ta vào lòng, kề sát tai ta nhắc nhở: “Trẫm nói rồi, trẫm không muốn làm trường bối của ngươi. Trẫm lại càng không phải cha của ngươi! Mà là nam nhân của ngươi, ngươi nhớ cho kỹ, trẫm là nam nhân của ngươi!”

Giọng điệu hung hăng, không biết là muốn ta nhớ kỹ, hay là muốn ép chính hắn phải nhớ kỹ.

Ta ngây người một lúc, rồi lại cười khổ.

Hắn lấy tay ôm ta, tuy rằng không dễ cảm thấy được, nhưng thật sự là có chút run rẩy.

Phụ hoàng không thể nào không sinh nghi ngờ, chỉ là, cho dù ta là Sở nhi, phụ hoàng cũng muốn quên đi, bất luận cái gì hắn cũng không muốn suy nghĩ đến điều đó.

Ta cúi đầu, không muốn hắn nhìn thấy khóe miệng không thể giấu nổi cay đắng của ta, ôm lấy thắt lưng hắn, nhẹ giọng xin lỗi: “Liên sơ biết sai rồi, sau này sẽ không tái phạm.”

Ta thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ cũng không thể phụ hoàng bình tĩnh hơn, mu bàn tay hắn vẫn nổi gân xanh, bỗng nhiên toàn bộ phi tần ở hoa viên đều đổ mặt vì chứng kiến cảnh hắn ôm lấy ta trở về tẩm cung.

Khuôn mặt ung dung đoan trang của Hoàng hậu bỗng tái đi. Mọi người lặng ngắt như tờ, hiển nhiên bị cảnh phóng đảng của ta và Hoàng thượng dọa mất mặt. Song lúc sắp rời khỏi ngự hoa viên, ta còn nghe được một thiếu nữ nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Đồ con hát ti tiện! Mẫu hậu, người đừng vì thứ đê tiện đó mà tổn hại thân thể.”

Ta quay đầu, từ trên vai Phụ hoàng nhìn lại. Người lên tiếng là một thiếu nữ, trên trán điểm một đóa mai bằng vàng, khuôn mặt như sen, lông mày như liễu, xinh đẹp hơn cả tiên nữ.

Thật ra, từ lúc yến tiệc vừa bắt đầu, ta đã thấy nàng. Nàng chính là hoàng muội của ta, cũng là Hạ Lan hoàng triều đệ nhất mỹ nhân, Lạc Diễm công chúa. Ta vẫn cố ý tránh ánh mắt nàng, nhưng lúc này đây lại bị nàng nhìn chăm chú, ánh mắt khinh miệt sắc nhọn như kim châm.

Ta yếu ớt nhắm hai mắt lại.

Phụ hoàng trở lại tẩm cung, vút ta lên giường. Hắn từ trên cao trừng mắt nhìn ta chăm chú một lúc lâu. Sau đó, hắn xé nát y phục ta, hôn mạnh vào cổ ta.

Hắn so với thường ngày thô bạo hơn nhiều, tiến nhập ta vừa nhanh vừa mãnh liệt. Hắn dùng môi che lại những tiếng rên rỉ của ta, thâm nhập hạ thân ta sâu hơn nữa, tựa hồ như muốn dùng vật ở hạ thân của hắn vừa cứng vừa nóng cháy mà đóng dấu vào cơ thể ta, mà chứng minh cái gì đó.

“Liên Sơ, nói! Trẫm là nam nhân của ngươi!” Hắn di chuyển như cuồng phong khiến ta nghẹt thở muốn ngất đi. Hắn cuối cùng chậm lại tiết tấu, nhìn chăm chăm hai mắt ta lúc đó đã gần như dại đi.

Mắt hắn như nẩy lửa, vừa điên cuồng vừa chứa đựng tình cảm mãnh liệt.

“Nói mau!” Không nghe ta trả lời, sắc mặt hắn tái đi vì giận, vừa lộ vẻ lo lắng vừa có chút hoảng loạn. Hắn đột nhiên rút hạ vật ra khỏi hạ thân ta, rồi lại nhanh chóng thâm nhập sâu vào.

Ta đau đớn kêu lên. Hắn vỗ về hai thái dương và mồ hôi lạnh của ta, khẽ hôn vào đôi môi run rẩy của ta.

“Nói đi, Liên Sơ. Ngươi thích trẫm, thích trẫm như là nam nhân của ngươi. Nói đi...”

Lần này không phải là ra lệnh nữa, mà là cầu xin. Ánh mắt hắn vừa lo sợ nghi hoặc vừa yếu ớt, khiến ta không chút nghi ngờ rằng nếu ta không đáp lại, hắn sẽ hóa rồ.

Phụ hoàng đang hướng về ta tìm chứng cứ – chứng cứ để chứng minh ta không phải con hắn Hạ Lan Sở mà chỉ là một con hát. “Sở nhi” hay “Sơ nhi”, chẳng qua là do trùng hợp mà thôi.

Dù là vua của một nước, cũng không thể gánh nổi nghịch luân đại tội này.

Ta nhìn thẳng Phụ hoàng, cố ép bản thân nở nụ cười: “Liên Sơ đương nhiên thích Hoàng thượng.

Mặc dù thỉnh thoảng Liên Sơ đầu óc hồ đồ, cư xử với Hoàng thượng như con trẻ, nhưng Liên Sơ tuyệt đối không dám xem Hoàng thượng là phụ thân!”

Ta nghiêng đầu, nhìn ngọn đèn cầy lập lòe ẩn trong chao đèn bằng lụa: “Liên Sơ phận bạc, sao lại có được cái phúc đó?”

Phụ hoàng thở phào như trút được gánh nặng, lẩm bẩm nói: “Trẫm biết mà, trẫm biết, là ngươi thích trẫm.”

Hắn kéo chân ta vòng lấy thắt lưng hắn, hai tay ôm trọn lưng ta nâng lên, đè hai vai ta xuống, hạ vật vốn đã xâm nhập ta hoàn toàn nay lại cố gắng đâm sâu vào thêm vài phần nữa, không lộ ra chút khe hở. Hắn cắn nhẹ hạ vật của ta, xoay hông, xoay vào điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể ta.

Cơ thể ta vốn đã sớm bị Phụ hoàng khám phá hết các bí mật. Hắn hiểu rõ làm thế nào để kích thích dục hỏa của ta.

Dục hỏa bị kích thích bùng lên mãnh liệt, ta thét chói tai, nước mắt rỉ ra từ kẽ mắt nhắm chặt.

Là thống khổ, là khoái lạc, chính bản thân ta cũng không rõ nữa. Ta buông xuôi hoàn toàn, giống như con thuyền nhỏ giữa dòng nước xoáy, để mặc người lái là Phụ hoàng dẫn dắt.

Suốt một đêm, Phụ hoàng không buông ta ra.

Một mài cuồng hoan, kết quả là ta sốt cao, suốt hai ngày không xuống giường được.

Phụ hoàng cũng ở cạnh ta suốt hai ngày.

Hắn không hề tra hỏi ta bất cứ chuyện gì, phần lớn thời gian đều im lặng, chỉ nhẹ nhàng cầm tay ta vuốt ve. Ta trước mặt hắn lúc nào cũng mỉm cười, nhưng trong lòng lại khẽ rùng mình.

Lúc ta còn bé, Phụ hoàng cũng cầm tay ta vuốt ve thế này, ru ta đi vào giấc ngủ. Buồn cười thay, có lẽ chính bản thân Phụ hoàng cũng không biết mình đang làm cái gì.

Duy có một lần, ta uống thuốc hạ sốt của thái y, nặng nề ngủ mê đi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta mơ hồ nghe Phụ hoàng run rẩy thấp giọng lẩm bẩm: “...Giống, quả thật... có điểm giống...”

Đầu ngón tay lạnh buốt run rẩy sờ mặt ta, nhưng vừa chạm vào thì đã lập tức rút về như đụng phải lửa.

“...Trẫm không... không tin...” Một lúc sau lại nghe hắn khẽ lẩm bẩm, thanh âm nghe như từ trong kẽ tay phát ra, tuy rất khẽ nhưng ta vẫn nghe rõ.

Người say lúc nào cũng nói mình không say. Phụ hoàng bảo không tin, nhưng thật ra trong lòng hẳn nghĩ gì, ta quả thật không muốn biết.

Sau khi bình phục, Phụ hoàng không chạm vào ta nữa. Bãi triều, hẳn vẫn trở về tẩm cung, lặng lẽ nhìn ta pha trà, sao chép thi văn, nhưng dùng bữa xong, hẳn lại đến chỗ Hoàng hậu hoặc một phi tần nào đó mà qua đêm.

Trong cung tin tức truyền đi rất nhanh. Chẳng bao lâu sau, mọi người đều biết Hoàng thượng lạnh nhạt với ta, còn rỉ tai nhau khi nào ta sẽ bị đuổi khỏi cung. Những tiểu thái giám hầu hạ ta, ngày xưa vốn vâng lời, nay mỗi khi Hoàng thượng không chú ý liền nhìn ta với ánh mắt quái lạ, hình như nghĩ rằng sao ta lại có thể mặt dày đến thế, rõ ràng bị thất sủng mà vẫn bình thản ung dung như không.

Có lẽ ta còn nghĩ quá tốt về chúng. Một bữa, nhân lúc ta ngủ trưa, hai tiểu thái giám nói chuyện phiếm ngay bên giường ta, thậm chí không thềm nhỏ giọng, tựa hồ chẳng quan tâm ta có bị đánh thức hay không.

Từ chuyện có bao nhiêu tú nữ vừa nhập cung, chuyện Phò mã của công chúa khôi ngô thế nào, chuyện các nương nương đấu đá nhau, rồi chuyện thái giám nào vừa được thăng chức, lĩnh được nhiều hơn bao nhiêu lương một tháng... Cuối cùng lại chuyển sang nói về ta. “Anh em chúng ta thật là không may, bỗng nhiên lại phải đi hầu hạ một con hát hèn hạ, thành ra đi đâu cũng bị người ta khinh thường.” Tên thái giám vừa nói trước đây rất nịnh hót ta, lúc nào cũng công tử công tử.

Tên còn lại hừ một tiếng, giọng nói có phần hiềm độc: “Hắn không phải nhờ có khuôn mặt đẹp sao? Haha, Hoàng thượng đơn giản là muốn nếm của lạ, chơi đùa một chút, nhưng bây giờ chắc là chán rồi, để xem hắn còn ở trong cung được bao lâu? Thôi chúng ta cứ ráng nhẩn nhẩn thêm vài ngày đi.”

“Cũng phải vậy thôi, không lẽ cứ để hắn ở lì chỗ này mãi.” Tiểu thái giám thở dài, sau lại cười nói: “Này, người nói xem, lỗ huyết nam nhân có phải còn sướng hơn so với nữ nhân không?”

“Muốn biết à? Vậy người bữa nào đi tìm một thị vệ đại ca, để hắn ngủ với người một đêm, xem xem có sướng không?”

“Người muốn chết sao?” Tiểu thái giám cười mỉa: “Cẩn thận hôm nào đó, ta mời hai đại ca đến chén người bây giờ. Hi hi, nhưng mà nói thật, nếu tiếng tăm về khả năng giường chiếu của tên kép hát này là sự thật thì sau khi hắn rời cung rồi, muốn tìm một lão đại gia mà hầu hạ cũng chẳng khó khăn

gì!”

“Cần gì phải phiền phức như vậy?” Tên kia nháy mắt: “Người không nghe nói hẳn chính là nghĩa đệ của Lý Thanh Lưu đại nhân sao, cùng lắm thì lại quay về Lý phủ mà tận hưởng tuổi già thôi.”

“Lý đại nhân không phải đã thành hôn rồi sao?”

“Bây giờ, quan to quý nhân nào mà không noi theo Hoàng thượng, nuôi vài thiếu niên xinh đẹp ở nhà để làm cảnh? Người cũng đừng quá ngạc nhiên chứ.”

Tiểu thái giám chợt hiểu, à một tiếng: “Thì ra vẫn còn kiểu hùa theo thế này. Chỉ là ta trước kia gặp qua Lý đại nhân kia, thấy hẳn vẻ mặt chính trực, không ngờ cũng lại giống vậy.”

“Đừng có trông mặt mà bắt hình dong! Nghe thị vệ đại ca bên ngoài nói, Lý Thanh Lưu còn mấy lần nhân dịp Hoàng thượng không có mặt mà len lén đến xin gặp tên kép hát này. Thị vệ đương nhiên không dám cho hắn gặp, vì nể hắn là em rể Long đại tướng quân nên không đi báo với Hoàng thượng...”

Tiểu thái giám tấm tắc: “Hắn ăn gan beo sao mà dám làm vậy? Ngay cả người của Hoàng thượng mà cũng dám tơ tưởng đến!”

“Cái này gọi là ‘Mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu’ (Ý nói được chết dưới gót chân người đẹp cũng là diễm phúc. Trong văn học Trung Quốc, hoa mẫu đơn thường được dùng để chỉ mỹ nhân), hahaha...”

Hai người bọn chúng càng nói càng bỉ ổi, ta cũng không thể tiếp tục giả bộ ngủ, đành ho khê vài tiếng. Bọn chúng vì vậy mới miễn cưỡng tạm dừng, ra ngoài nói tiếp.

Ta thần thờ nhìn cung điện hoa lệ nhưng tịnh không một bóng người, trầm hương lãng đãng, bốn vách tường vàng son lộng lẫy, thật giống hệt chiếc ***g giam lạnh lẽo.

Kiếp này, chẳng lẽ ta phải chết già ở đây? Ta vòng hai tay ôm lấy người, run rẩy toàn thân.

“Thần muốn xuất cung.” Khi đang dùng bữa tối, ta nhẹ nhàng bảo với Phụ hoàng.

Phụ hoàng vốn đang yên lặng uống rượu bỗng nhiên ngừng đầu, chén rượu dừng giữa không trung.

“Liên Sơ vốn không nên ở lại trong cung, xin Hoàng thượng ân chuẩn.” Ta không nhìn hắn, cúi đầu nhìn chăm chăm hai cánh tay mình. Ở trong cung mấy tháng, được chăm sóc kỹ lưỡng, da ta so với trước lại càng trắng trẻo nhẵn nhụi. Nếu trở lại Lý phủ, Thanh Lưu nhất định sẽ giết ta yếu đuối.

Nhưng vậy cũng tốt. Chỉ ít sau khi xuất cung, dù không làm được việc nặng nhưng ta vẫn có thể đi theo nghiệp cũ, làm một con hát hèn hạ. Ta nhất định sẽ rời kinh thành, không bao giờ trở lại nữa, sẽ không để những tin đồn làm phiền Thanh Lưu nữa.

Hắn sắp làm cha, sau này vợ đẹp con ngoan, tiền đồ rực rỡ. Ta dựa vào cái gì mà lại quấy nhiễu cuộc sống yên lành của hắn?

Ta đã có ba năm kia làm kỷ niệm. Ta lưu giữ sâu trong lòng đôi mắt trong vắt kia, suốt cả đời này, đến già, đến chết cũng nhất định không quên đi...

“Xoảng” một tiếng, chén rượu trong tay Phụ hoàng vỡ vụn. Hắn nắm tay lại, mặc kệ mảnh sứ vỡ còn vương đầy trong lòng bàn tay, thanh âm run rẩy nhưng vẻ mặt lại cực kỳ kiên quyết, không gì lay chuyển nổi: “Trẫm không cho phép.”

Hắn trả lời hệt như dự đoán. Ta từ khóe mắt thấy tay áo của hắn run lấy bầy, lặng lẽ gương cười:

“Vì sao vẫn còn giữ Liên Sơ lại trong cung? Hoàng thượng biết rõ Liên Sơ là...”

“Loảng xoảng”, mâm cơm bị ném đi, bát đĩa văng tung tóe trên đất. Tiểu thái giám đang chờ bên ngoài sợ hãi đi vào định dọn dẹp, bị Phụ hoàng gầm lên một tiếng, sợ đến ngã ngựa, lồm cồm bò ra ngoài.

“Trẫm không biết! Trẫm cái gì cũng không muốn biết!”

Phụ hoàng đứng thẳng trước mặt ta, vóc dáng cao to, đôi mắt trừng trừng nhìn ta vẫn còn đang ngồi trên ghế, vẻ mặt giận dữ điên cuồng ta chưa thấy bao giờ, hung tàn như ác quỷ dưới địa ngục.

Trong nháy mắt, ta chợt nhận ra, trước mặt là Hoàng đế nắm giữ sinh tử của cả thiên hạ trong tay, chứ không phải là một người cha hiền lành của nhân dân bách tính.

Nhìn hắn run rẩy vươn tay về phía ta, ta bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ điên rồ – Phụ hoàng sẽ bóp chết ta.

Là thiên tử cao quý, là vua của một nước, danh tiếng của Hoàng đế không được phép bị nhơ bẩn; hoàng gia cũng không được phép có một hoàng tử lưu lạc trong nhân gian, làm một con hát thấp hèn; lại càng không thể chứa chấp một mối quan hệ loạn luân đầy nhục nhã giữa phụ tử.

Tất cả, chỉ cần ta biến mất, sẽ mãi mãi không ai biết tới.

Phụ hoàng, về điểm này thì lợi hại hơn ta rất nhiều, lại càng biết phân rõ nặng nhẹ hơn ta...

Ta khẽ nhếch khóe miệng, đợi cái chết giáng xuống. Dù sao, có thể chết trong tay Phụ hoàng, sau này sẽ không phải làm con hát uốn lưng lấy lòng người, không phải sống đầu đường xó chợ nữa.

Bàn tay to lớn của Phụ hoàng không siết cổ ta, nhưng bịt mắt ta lại.

“...Dừng, đừng dùng ánh mắt này mà nhìn trẫm...” Hắn kéo ta lại, để trán ta áp vào hông hắn, giọng nói từ trên văng xuống, âm trầm thê lương.

“Trẫm sẽ không để ngươi xuất cung... Trẫm sao có thể để ngươi lại lưu lạc nhân gian mà chịu khổ?...” Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt quanh mặt ta, hết lần này đến lần khác: “Ngươi là...”

Ngươi là Liên Sơ của trẫm, sao trẫm lại có thể để cho ngươi bị bọn dân đen sai khiến bắt nạt?

Huống hồ, dù ngươi không lên đài hí xướng, chỉ cần rời khỏi cung, không còn trẫm bảo vệ, ngươi cho là Hoàng hậu cùng bao phi tần trước đây bị ngươi đoạt mất ân sủng có thể đơn giản buông tha ngươi sao?”

Hắn chậm rãi nói, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Chỉ có ở trong cung, ở bên cạnh trẫm, người mới được tuyệt đối yên ổn. Trẫm tuyệt đối không cho phép bất cứ ai trên đời này khinh rẻ người, nói với người một chữ bất kính.”

“Liên Sơ, Liên Sơ, trẫm rất khổ tâm, người có hiểu không?” Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc ta, giọng điệu vừa thê lương vừa bất đắc dĩ: “Đó là cách duy nhất trẫm có thể đền bù cho người.”

Ta trước mắt tối đen. Ta không thấy được vẻ mặt Phụ hoàng, cũng không thể bắt bẻ cách hắn sắp đặt cuộc sống sau này của ta. Chắc hẳn, Phụ hoàng đã phải suy nghĩ rất kỹ mới tìm được cho ta con đường sống duy nhất này.

Làm nam sủng của Hoàng thượng, bí mật mà sống qua ngày. Là Phụ hoàng đã vắt óc mới nghĩ ra cách này.

Chỉ là, ta thực sự không cách nào cảm kích hắn.

“...Nếu được phép lựa chọn, Liên Sơ tình nguyện... chọn cái chết...” Ta tê dại nói.

“Đừng nói nữa, không nên nói nữa...” Phụ hoàng tay run bần bật che miệng ta lại. Một lúc lâu sau, trong bóng tối mơ hồ vang lên tiếng hắn khẽ nỉ non.

“Trẫm xin lỗi người... Trẫm không nên chạm vào người...”

Ta nhắm mắt, mặc cho nước mắt lạnh buốt tràn ra.

Sự thực chứng minh, quyết định của Phụ hoàng là rất chính xác. Trong cung Hoàng hậu cùng phi tần, ngoài cung hoàng thân quốc thích, hết thấy nghe tin ta bị thất sủng thì mừng thầm không thôi, tranh nhau thừa cơ hãm hại. Thế nhưng Hoàng thượng không như bọn họ mong muốn, không những không đuổi ta ra khỏi cung, không chém đầu ta vì tội *** loạn cung đình như các

đại thần can gián, mà trái lại còn khiển trách họ một phen.

Ta như trước yên ổn ở trong tẩm cung Hoàng thượng. Những bảo vật quý hiếm nhất mà các nước cống nạp, Hoàng thượng đều ban hết cho ta. Ta đương nhiên không cần, dẹp hết vào một góc.

Phụ hoàng đương nhiên cũng biết ta không muốn những thứ đó, nhưng cứ hai ba ngày lại công khai ban thưởng một lần, ngày ngày lại cùng ta dùng bữa. Khiến cho mọi người hiểu rõ, ta dù không được sủng hạnh nữa, nhưng vẫn là người tâm phúc của Hoàng thượng.

Nước đi này quả thật rất hiệu quả. Mọi người trong cung lại tươi cười niềm nở với ta như trước.

Bọn tiểu thái giám cũng lại vồn vã ân cần như xưa.

Đời người, cũng không còn gì hơn thế này. Ta cuối cùng không nghĩ ngợi gì nữa, sống hay là chết cũng đều không quan trọng nữa, tất cả chỉ như mây trôi ngoài cổng thành.

Ta ăn sơn hào hải vị, mặc lụa là gấm vóc, mọi chuyện đều có người khác làm hộ, so với trước còn mập mạp hơn một chút.

Đây có phải là cuộc sống của thái tử không? Ta nhìn gương cười châm biếm, hắn cũng nhìn ta mà cười lại. Hai mắt ta uể oải vô thần, tĩnh lặng, trống rỗng như người hấp hối.

Phụ hoàng hết sức ngạc nhiên, ra lệnh thái y tẩm bổ cho ta bằng những thứ quý giá nhất, tìm mọi cách để ta chịu mở miệng nói, cùng ta hòa mực thơm mặc sức vẽ nguệch ngoạc, lại còn đưa ta ra khỏi tẩm cung, dạo chơi thả diều bên hồ.

Hắn dường như muốn đem hết những sủng ái suốt mười chín năm qua dồn lại, đền bù cho ta. Mà cũng có lẽ là để chuộc tội... Cả ta và hắn cũng không rõ nữa.

Ta mỉm cười, tùy ý Phụ hoàng sắp đặt. Những lúc Phụ hoàng vắng mặt, ta đến bên cửa sổ, mơ màng nhìn hoa bay theo gió, lặng lẽ lắng nghe tiếng mưa nhỏ giọt vang vang trong trẻo. Ta nghĩ về Thanh Lưu, nghĩ về Tiểu Vũ, chỉ riêng tương lai là không nghĩ đến.

Ta vốn không có tương lai để mà nghĩ đến.

8. Chương 7

Ngày tháng dần dần trôi qua một cách đơn điệu, ta cũng có vài phần hy vọng được sống yên tĩnh cho đến khi ta chết, nhưng vào ngày đông chí ấy tất cả đều chấm dứt.

Đông chí, trong cung như thường lệ lại tổ chức yến tiệc. Hoàng đế, các phi tần cùng với các quan lại tổ chức tế lễ, thưởng thức trà hoa quế, sau đó dưới tàng cây cùng đánh bạc để kiếm chút lộc tài, ngụ ý trừ tà cầu phúc, không trở về sớm như thường ngày. Mấy tiểu thái giám cũng ham chơi, cứ nhìn chăm chăm trông mong yến tiệc mau kết thúc để nhận lấy bạc thưởng, ta nhân lúc đó cũng xua bọn chúng đi, khỏi phải nghe bọn hán a dua nịnh hót, để bên tai được thanh tịnh.

Trong điện, chỉ còn một mình ta ngồi trên tấm thảm lông, ôm một cái ***g ấp nhỏ trong tay, nghe tiếng cười trong gió xa xa bay tới làm ta ngẩn người.

Bức rèm khẽ động, có người nhẹ nhàng đi vào, thấp thoáng gọi một tiếng: “Liên Sơ...”

Hồn phách ta đã mất giờ lại liền trở về, ta giật nảy lên, làm rớt cả cái ***g ấp.

Chính là Thanh Lưu, vẻ mặt vừa lo lắng vừa vui mừng, giang rộng hai cánh tay đi về phía ta.

“... Người, người, sao người lại tới đây?” Miệng ta cắn mạnh ngón tay, máu ứa ra, rốt cuộc cũng biết rằng trước mặt ta là không phải là ảo ảnh, cũng thấy rõ bộ quần áo và nón trên thân hán là trang phục thái giám, ta chợt hiểu ra: “Người mua chuộc thị vệ để vào đây có phải không?”

“Đúng vậy, liên sơ, ta thực sự lo lắng cho người...” Thanh Lưu kéo ta vào trong lòng, trong ngực của hán pháp phồng ấm áp, khiến như quên mất cả thực tại.”Ta rất nhớ người, rất nhớ người, Liên Sơ... Đại ca thực sự rất lo lắng người...”

Hán nhẹ nhàng mà êm dịu, giống như đang trong mơ.Ba năm dài, phẳng phất như tất cả đều cô đọng lại trong nháy mắt.

Sóng mũi ta cay xè, mắt hoa lên không còn thấy gì nữa.Tận sau trong đáy lòng hán, đúng là vẫn còn một chỗ nhỏ nhoi dành cho ta, thậm chí kể cả mạo hiểm, vẫn vào cung thăm ta.Tình nghĩa quý giá này, cũng đủ cho ta sống nốt quãng đời còn lại.

“Người, mau trở về đi thôi!”Nếu còn kích động ta sẽ không thể bình tĩnh. Trong cung tứ phía đầy sát khí, không phải là nơi Thanh Lưu nên tới. Bên ngoài điện thị vệ đã ho khan thúc giục.

Thanh Lưu vẫn lưu luyến như cũ, nâng khuôn mặt của ta lên: “Để đại ca ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của người nào.”

Không biết có phải hai mắt ta bị lệ làm nhòa đi hay không, nhưng ánh mắt Thanh Lưu mang một thần sắc kì lạ mà ta chưa thấy bao giờ. Hán gây đại nhin ta, rồi đột nhiên cúi đầu...

Hơi ẩm lan tỏa từ môi ta, ta đầu óc trống rỗng, nhìn chăm chăm Thanh Lưu, hoàn toàn quên mất phải hỏi hán xem hán đang làm gì.

Hán hôn ta?!

“Liên Sơ, đại ca đúng ra không nên để người rời khỏi, không nên...” Thanh Lưu tựa hồ không chú ý đến vẻ mặt khác thường của ta, tiếp tục lẩm bẩm: “Ta không nên để người tiến cung, ta phải đi nói với Hoàng thượng, xin người thả người về nhà.”

Ta đẩy mạnh, vùng khỏi vòng tay của hán, hàn khí bò dọc sống lưng.

Người trước mặt có thật là Thanh Lưu không?

“...Người, người có biết mình đang nói gì không?” Ta run lấy bầy, hỏi con người đang tiến về phía mình.

Thanh Lưu bỗng dừng bước, ánh mắt lại mờ đi: “Ta đương nhiên biết. Ta muốn dẫn người về nhà. Liên Sơ à, chẳng lẽ người không muốn tiếp tục ở cùng với đại ca sao?”

Mong muốn ư! Ta nằm mộng cũng muốn, thức cũng muốn, chẳng biết bao nhiêu mà kể. Thế nhưng... “Người biết là không được mà...” Khoan nói đến việc Phụ hoàng không để ta đi, cho dù có ra khỏi cung được rồi, ta có thể đối mặt với vẻ tươi cười giả tạo của Lý phu nhân sao?

“Tẩu tẩu... Nàng có khỏe không?” Ta chưa chút nhắc hấn. Thông minh như Thanh Lưu, sao lại không nhận ra sự thù địch của Lý phu nhân đối với ta?

“Thị sao? Chết rồi.” Thanh Lưu thản nhiên nói. Ta như bị sét đánh, người cứng đờ không cử động nổi “... Tại sao?... Sao lại xảy ra chuyện như vậy?...”

Thời gian ta ở trong cung, rốt cuộc Lý phủ đã xảy ra chuyện gì?

Thanh Lưu nhìn khuôn mặt trắng bệch của ta, thản nhiên nhếch miệng cười: “Đúng vậy, người còn không biết sao. Hôm đó ta đến cầu xin Hoàng thượng thả người về, kết quả bị phạt bốn mươi trượng. Thị cãi lộn với ta, nói rất nhiều điều khó nghe, lại còn mắng chửi nữa. Ta tát thị một cái, bảo thị im đi... Nửa đêm tỉnh dậy, thì thấy thị đã tắt cổ chết rồi...”

“...” Ta che miệng, cổ họng tiếng kêu kinh hãi.

Thật không ngờ, lòng đố kỵ của Phụ hoàng lại lớn như vậy! Càng không ngờ, Lý phu nhân lại dùng cách này mà trả thù Thanh Lưu – trong bụng nàng không phải đang mang cốt nhục của hấn sao?

Tất cả tội nghiệt này đều do ta mà ra. Ta nắm ống tay áo hấn, lòng đầy ân hận, nhưng lại không nói nổi nên lời.

“Không liên quan đến người.” Thanh Lưu an ủi ta, mắt hơi ươn ướt. Hấn hấn là cũng rất đau lòng, nếu không phải vì Lý phu nhân thì cũng là vì đứa con chưa chào đời. Nhưng miệng hấn vẫn cười cười, nụ cười có phần quái lạ. Đôi mắt nâu sâu thẳm của hấn vừa mê muội vừa điên loạn, hấn nhún từng chữ rõ ràng khác thường: “Lúc đầu ta lấy thị vì nghĩ thị là người hiểu biết, và cũng vì muốn có kẻ kế tục Lý gia. Ai ngờ thị đến hại tử của ta cũng không buông tha, đúng là chết tiệt.”

Hấn cúi đầu chửi rửa vài câu, rồi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt run rẩy của ta, ung dung cười nói: “Thị chết rồi cũng tốt, sau này ta mượn cớ tưởng nhớ người vợ đã mất, dù cả đời không tái giá nữa cũng không sợ người khác đâm chọc sau lưng. Liên Sơ, đại ca sau này sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc người, người thích không?” Trời đất bỗng chốc lật nhào. Ta như bị nhấn vào dòng nước xoáy mãnh liệt, vừa vui mừng tựa thủy triều dâng, vừa thấy như có gì vừa vỡ vụn trong sâu thẳm tâm hồn.

Ba năm bên nhau, sao hấn lại có thể che giấu kín đáo không chút sơ hở như vậy?

Hấn có thể tử, ta có Tiểu Vũ, lẽ nào toàn bộ đều là một nước cờ của hấn? Dạy ta công danh, muốn ta thành gia lập nghiệp, chẳng lẽ cũng chỉ là để che mắt ta?

Lúc đó nhìn ta bước chân lên kiệu, trong lòng hấn nghĩ gì?

Ta môi không ngừng run rẩy, dùng hết sức gạt tay hấn ra, chỉ vào cửa điện: “Đi ra ngoài...”

Đi đi! Ta không thể nhìn đôi mắt trong vắt kia nay lại trở nên xa lạ đến rợn người như vậy.

Thanh Lưu của ta vốn sạch sẽ không vấy bẩn chút nào...

Thanh Lưu rõ ràng không hiểu sao ta lại thay đổi thái độ với hấn. Hấn có vẻ tức giận, nhưng lại nhanh chóng lấy lại vẻ tươi cười: “Liên Sơ, người đang trách ta đến tìm người trẻ quá phải không? Đại ca ở trong chốn quan trường, thân bất do kỷ! Nhưng giờ thì khác rồi, Hoàng thượng đã không còn hứng thú với người, nhiều ngày không muốn người hầu hạ nữa. Lần này đại ca cầu xin Hoàng thượng thả người hấn là sẽ được thôi. Nếu không được nữa, đại ca sẽ nhờ Long đại tướng quân ra mặt xin Hoàng thượng ban người cho hấn. Lúc này bọn man di đang gây sự ở biên giới, Long đại tướng quân cầm binh quyền trong tay, Hoàng thượng tuyệt nhiên sẽ không vì một người mình không còn hứng thú mà làm mất lòng tướng quân.”

Hấn khẽ cười, nhẹ nhàng nói, vẻ mặt ôn nhu hết như ngày xưa. “Đại ca biết, người cũng hiểu được nỗi khổ của ta phải không?”

Những điều hấn nói ta đều hiểu cả, ta chỉ không hiểu được tâm tư của hấn. Ba năm cùng nhau đọc sách dưới đèn, tưởng đã hiểu rõ nhau, nhưng hóa ra từ trước đến giờ đều nằm trong kế hoạch của hấn.

Mà thôi, cứ coi như ta là một quân cờ của hần thôi vậy. Chỉ ít hần cũng cần thận yêu thương che chở ta suốt ba năm trời, cho ta cơm ăn áo mặc đầy đủ. Hần đối với ta quả thật rất tốt, dù cho đó là đồng kịch thì cũng không sao.

Ta đối với Mẫu phi, đối với Dương đoàn trưởng, đối với Thâm hoàng hậu, không phải cũng chỉ là một quân cờ sao? Ta khắt khe với Thanh Lưu quá làm gì?

“...Người... Người đi đi... Đừng... đừng tới tìm ta nữa...”

Thanh Lưu thật sự nổi giận, cầm cổ tay ta siết chặt, khiến ta phải nhăn mặt vì đau.

“Người nói cái gì đó?Đại ca chịu đựng lâu như vậy, còn không phải vì tương lai của hai chúng ta sao?”

A, lại là vì tương lai của ta sao?! Ta cười nhạt, bỗng nghe tiếng thị vệ ho khan bên ngoài, chợt nhận ra đây không phải là nơi Thanh Lưu nên ở lại lâu.

“Đi mau đi, nếu bị Hoàng thượng trở về bắt gặp thì sẽ lớn chuyện đó.” Ta đẩy hần ra cửa điện, cắn môi, thấp giọng nói: “Đại ân đại đức của người, Liên Sơ xin để kiếp sau báo đáp... Người không cần cầu xin Hoàng thượng gì nữa, Liên Sơ sẽ không ra khỏi cung đâu.”

Nếu kiếp sau còn có thể gặp lại nhau, ta không phải còn hát, hần không phải là quan, liệu ta có thể ích kỉ, vì bản thân mà cầu xin chút hạnh phúc?Chỉ một chút, một chút thôi cũng đủ rồi.

Ta cố giữ lệ đọng lại trong mắt, không cho phép bản thân khóc. Bỗng nhiên dưới cảm đau nhói, thì ra bị Thanh Lưu nâng mạnh lên.

“Cái gì mà không ra khỏi cung?” Tay hần càng lúc càng nắm chặt, vẻ mặt hung ác đến ta không tưởng tượng nổi: “Ta vì người, phu nhân đã chết, hài nhi chưa sinh ra cũng đã chết, người lại còn muốn đoạn tuyệt với ta sao?”

Hần dữ tợn nhìn ta chằm chằm, đột nhiên cười nhạt: “Người hay là đã ham muốn vinh hoa phú quý trong cung rồi? Cũng đúng thôi, ở bên Hoàng thượng đương nhiên sung sướng hơn bên một tiểu quan không xu dính túi như ta!”

Ta kinh ngạc đến mức quên thanh minh. Thanh Lưu sao lại có thể nghĩ thế về ta?!

“Ta nói sai sao?” Thanh Lưu không nghe ta cãi lại, ánh mắt càng thêm cuồng loạn, rồi đột nhiên hần nắm tóc ta mà kéo: “Ta bảo người nhiều lần rồi, đã đi theo ta thì đừng có mà giả trò đào hát ra. Nhưng người đúng là tiện mệnh không đổi được.Vừa nghe bảo Hoàng thượng đến xem hí xướng, đã đi hát cái gì mà “Phượng hoàng phi lý”? Còn ở trên đài mà giả trò quyền rũ Hoàng thượng, để cho bị khinh thường!”

...Hần mắng chửi không khác gì Lý phu nhân ngày đó. Thì ra trong lòng hần, ta vẫn luôn là một con hát thấp hèn...

Da đầu bị kéo đến tê dại, ta cũng không chống cự, mặc cho hần lôi tóc, mặc cho hần mắng chửi, mặc cho hần lay, mặc cho hần xô ta ngã xuống đất.

Hần từ trên cao nhìn xuống, liên tục mắng chửi ta bằng những ngôn từ ác độc mà không ai lại nghĩ một người nho nhã như hần có thể nói ra.

Có thể là vì ta từ trước đến giờ chưa hề hiểu rõ hần.

Ta muốn khóc, nhưng mắt lại khô khốc đến phát đau, không cách nào nhỏ được một giọt lệ.

Ta nghĩ ta từ nay về sau hần không còn khóc được nữa...

“Hoàng thượng giá lâm – “

Thị vệ gác ngoài điện hô lên lớn hơn so với thường ngày, rõ ràng là muốn nhắc Thanh Lưu bên trong mau đi ra.

Ta bỗng bừng tỉnh, nhảy dựng lên, kéo Thanh Lưu còn đang mắng chửi không dứt, muốn tìm cho hần một chỗ ẩn thân. Từ cửa chính đi ra ngoài dĩ nhiên không được, trốn qua cửa sổ cũng không kịp, ta cái khó ló cái khôn, đẩy Thanh Lưu nấp dưới gầm giường.

Mặc dù Phụ hoàng đã biết rõ lai lịch của ta, ta cũng không dám đem tính mạng của Thanh Lưu mà đánh cuộc với tâm tư của Phụ hoàng. Vô số lần, khi Phụ hoàng yên lặng nhìn ta, trong ánh mắt ngoại trừ yêu thương còn có dự vọng được che giấu bên dưới. Sự cố chấp điên cuồng này, ta cũng không phân biệt rõ, Phụ hoàng cố ý lưu ta lại có thật là vì an nguy của ta? Hay là vì muốn độc chiếm ta? Hay là cả hai?...

Nhưng ta không suy nghĩ nhiều được, Thanh Lưu kháng cự lại làm đứt mạch suy nghĩ của ta.

Hắn đẩy ta ra, cả giận nói: “Ta đường đường nam nhi, sao lại có thể chui dưới gầm giường mà trốn? Người vốn là được ta thu nhận, dựa vào cái gì mà không cho ta tới gần người? Ta phải nói rõ chuyện này với Hoàng thượng mới được...”

Hắn trước nay vốn luôn cẩn thận giữ mình, nay lại nói ra những lời này, có lẽ là đã phát điên thật rồi. Nhưng bây giờ không phải là lúc để cho hắn phát điên. Ta cũng nóng nảy, cố sức đẩy hắn vào gầm giường. “Người đừng điên khùng nữa được không? A -”

Không hề báo trước, một nắm đấm bay thẳng đến trúng cằm ta. Ta ngã ngửa, mắt hoa lên. Trong miệng thấy tanh mặn, bên tai lại nghe Thanh Lưu liên tiếp chửi bới.

“Đúng, ta phát điên rồi, đều là do đồ con hát dê tiện như ngươi làm hại! Năm đó vì sao ngươi lại đến ôm chân ta mà kêu oan? Vì sao lại dùng ánh mắt u oán này mà nhìn ta? Ta kết hôn, sao ngươi lại luôn nhìn lên vợ chồng ta? Ngươi nghĩ những chuyện bẩn thỉu gì trong đầu, sao còn chưa nói cho ta biết?”

Hắn chửi xong thở hổn hển, đá ta một phát: “Ngươi không phải thích ta sao? Ta hiện giờ cũng đã bị ngươi kéo xuống bùn rồi, chuyện gì ta cũng không đếm xỉa đến nữa, nhưng ngươi giờ leo được lên cao rồi, lại muốn rũ bỏ ta sao? Hahaha... Đúng là đồ dê tiện, đồ con hát dê tiện...”

Lại một cước nữa giơ lên, nhưng chưa chạm được vào y phục ta đã bị một bàn tay to lớn nắm lấy cổ chân.

“Lý Thanh Lưu, ngươi đúng là không muốn sống nữa!”

Thanh âm của Phụ hoàng lạnh như băng. Ánh mắt hắn trông thấy vết máu trên khóe miệng ta, trán liền nổi gân xanh. Hắn mạnh chân giẫm lên Thanh Lưu đang lom khom trên đất. Tiếng xương vỡ vang lên nghe nhức cả răng, tiếng Thanh Lưu đau đớn gào lên vọng khắp tầng cung vắng vẻ.

Nhìn mồ hôi lạnh từ mặt Thanh Lưu nhỏ xuống, ta như vừa tỉnh mộng, ôm chặt lấy chân Phụ hoàng: “Đừng! Đừng mà!”

Đó là Thanh Lưu mà! Dù hắn nhục mạ ta thế nào, hắn vẫn là Thanh Lưu ở cùng ta suốt ba năm ròng...

“Một tên tuấn phủ nho nhỏ mà cũng dám bất kính với người của trẫm ư?! Xem ra, trẫm hôm nay nếu không cho bọn quan lại một tấm gương, sau này ai cũng có thể đến chỗ trẫm mà làm càn sao? Hả!”

Phụ hoàng cười nhạt bỏ lại Thanh Lưu đã ngất đi vì đau đớn, khom lưng ôm lấy ta, nhẹ nhàng lau vết máu bên môi ta: “Liên Sơ, trẫm đã nói rồi, trẫm tuyệt đối không cho phép ai sỉ nhục ngươi. Tên Lý Thanh Lưu này, trẫm nhất định phải xử lý nghiêm khắc.”

“Đừng!” Ánh mắt Phụ hoàng lộ ra vẻ đổ kị, ta không thềm để ý mà gào lên, nhưng cũng không ngăn cản được Phụ hoàng quát lên ra lệnh thị vệ vào đem Thanh Lưu ra ngoài.

“Hỏi hắn, tay nào dám đánh người của trẫm, chặt bỏ! Chân nào dám đá người của trẫm, chặt bỏ!”

Hắn nắm nhục mạ người của trẫm, lưỡi của hắn cũng phải cắt bỏ!”

Phụ hoàng nắm hai vai ta, nhìn đôi mắt đầy kinh hoàng của ta, ra lệnh.

9. Chương 8

Máu trong người ta đông lại trong nháy mắt, ta nghe hai hàm răng của ta va vào nhau lập cập, nhưng đến một câu xin tha thứ cũng không thể nói nên lời.

“A a a

” tiếng kêu thê lương thấm thiết từ ngoại sân truyền vào, cực kì đáng sợ, tiếng thứ hai theo sát mà vang lên, giọng đã khàn đi vì bất lực.

Ta đột nhiên nhảy lên, dùng hết sức lực đẩy phụ hoàng ra. Trong nháy mắt, trên mặt hắn đầy tức giận cùng căm phẫn, nhưng ta không có thời gian để ý tới, ta như điên phóng ra ngoài sân.

Cảnh tượng lúc đó, cả đời này có lẽ ta cũng sẽ không thể quên được.

Màu đỏ tươi chói mắt của máu lenh láng trên mặt đất, Thanh Lưu nằm trong vũng máu. Một tay, một chân của hắn đã bị chặt lìa khỏi thân thể, tựa như con búp bê vải bị đứa trẻ nào đó xé nát.

Nhưng hắn vẫn chưa chết, còn đang co quắp trần trọc gào thét.

Tên thị vệ hạ thủ, cúi xuống đưa tay banh miệng hắn ra, trên đao máu còn đang nhỏ từng giọt, hướng thẳng về phía hắn.

“Không được

” ngoại trừ lời cầu xin không hề có tác dụng này, ta chẳng thể thốt lên lời nào được nữa. Ta điên dại đến bên vũng máu, quỳ gối bên người hắn.

“Thanh Lưu! Thanh Lưu!!

~~ “

Thanh âm cao mà đau đớn, hai tay ta cố sức bịt chặt vết thương trên vai hắn, máu vẫn như suối tuôn ra, chớp mắt đã nhuộm đỏ tay của ta.

Hắn, rất nhanh sẽ chết vì mất quá nhiều máu!

Ta tuyệt vọng điên cuồng khiêu đứng lên, dùng toàn bộ thân thể che lấy Thanh Lưu, chặn lưỡi đao từ trên bầu trời hạ xuống của thị vệ, dù biết hai thị vệ này sẽ không nghe lệnh nhưng ta vẫn hô to: “Thái y, thái y, mau gọi thái y tới cứu người!” Nếu như ai đó có thể cứu Thanh Lưu, ta nguyện đem tính mạng để đổi.

“... Làm ơn... Làm ơn...” Lòng ta lúc đó như vỡ vụn, bỗng một bàn tay ẩm ướt nắm lấy ống tay áo ta.

Chính là Thanh Lưu. Hắn dùng cánh tay còn lại kia vững vàng nắm lấy ta, gương mặt hấp hối xám trắng, cặp mắt trong suốt mà ta thích nhất trừng trừng mở to, trong con ngươi tràn đầy đau đớn, sợ hãi, còn có căm hận, trong lòng ta như nhảy lên. Đó chính là căm hận.

Đúng, tuyệt đối là căm hận!

“...Đều là người làm hại... Ta – hận – người!” Câu nói bật ra từ đôi môi co giật vì đau đớn của hắn, chỉ một câu thôi, xé nát cả thế giới của ta.

Ta chờ người, bỗng nhận ra trong mắt hắn một tia hắc hê. Hắn điên dại cười lớn: “Người đau khổ lắm sao? Hahahaha, người hại ta thành ra thế này, ta sẽ khiến người suốt đời phải áy náy, suốt đời phải thống khổ, tiện nhân! Đồ con hát đê tiện! Hahaha...”

“Các người còn ngăn người ra đó làm gì? Còn không mau cắt bỏ lưỡi của tên loạn thần này đi?

Hay muốn trầm trệ tội các người luôn thế?” Phụ hoàng theo ta ra ngoài điện, lạnh lùng gầm lên.

Thị vệ không chút kiêng nể ta, một người lôi ta ra, tên kia kéo lưỡi Thanh Lưu, giơ tay chém xuống —

Vài đốm máu từ trong miệng Thanh Lưu văng lên mặt ta, nóng tựa dầu sôi. Ta thét lên, toàn bộ thế giới như bị nhuộm đỏ máu, máu ở khắp nơi, chậm chậm chảy không dứt trước mắt ta.

Máu, tất cả đều là máu của Thanh Lưu, từng dòng từng dòng trôi đi, mang theo sinh mệnh của hắn...

Ta ngây dại mỉm cười, ngoài dự liệu của mọi người, giật lấy đao từ tay thị vệ, gắng sức đâm xuống —

“...Ách...” Thân đao đâm sâu vào ngực Thanh Lưu, hắn đau đớn giãy lên một cái, toàn thân run lên, sau đó bất động.

Hắn hé miệng, hình như muốn nói gì, nhưng tuyệt không phát ra một thanh âm nào. Hai mắt hắn vẫn chăm chăm nhìn ta, con ngươi dần nở rộng, vẻ ác độc trước kia chợt biến mất, thay vào đó là ánh ôn nhu quen thuộc.

Lần đầu tương phùng, đôi mắt hắn cũng hết thế này, mỹ lệ như ánh mặt trời chiếu trên đóa cúc đại ngoài đồng, trong vắt không chút vấy bẩn...

Ba năm ròng, đêm đêm, hắn cởi bỏ triều phục, mặc vào tấm áo trắng tinh mà ta tỉ mỉ là thẳng cho hắn, nhẹ nhàng vuốt tóc ta, kiên trì giảng giải thi văn cho ta, luôn luôn nhìn ta ôn nhu thế này, ánh mắt không giấu được vẻ vui mừng cùng khen ngợi...

Hắn đối với ta, từ trước đến giờ chưa hề thay đổi...

“...A... Người vì sao... Vì sao lại muốn gạt ta?...”

Rồi bỗng nhiên, mọi thứ trở nên minh bạch, nhưng đều đã không kịp rồi. Ta vuốt khuôn mặt lạnh giá đã bắt đầu cứng lại của hắn, ngậy đại cười.

Phụ hoàng kéo ta lên: “Tên điên này, chết cũng không có gì đáng tiếc. Liên Sơ, mau quay về điện, trẫm sẽ gọi thái y đến xem thương tích cho người.” Hắn nói xong liền quay đầu bảo thị vệ dọn dẹp thi thể.

Ta ngây dại nhìn chăm chăm thi thể Thanh Lưu và tay chân bị chặt đứt của hắn được thị vệ kéo khỏi sân điện, phát tay Phụ hoàng ra, lẳng lặng quỳ sụp trên đất.

“Người còn muốn làm gì nữa đây?” Phụ hoàng cuối cùng bị ta chọc giận, đi đến trước mặt ta, chắn ngang tầm mắt ta: “Lý Thanh Lưu kia thật sự quan trọng với người vậy sao? Hắn đối với người quyền đâm cứa chết, tìm mọi cách nhục mạ người, mà người vẫn còn chưa chịu buông hắn ra?”

Tấm cung nội ngoại tịnh không bóng người, hắn rốt cuộc không che giấu nữa, đem hết đồ kị trong lòng trút ra. Ta nhếch nhếch khóe môi, nụ cười này nhất định là rất kỳ dị.

“Là giả hết...”

“Cái gì?” Phụ hoàng nghe không hiểu, cau mày.

“...Hắn là cố tình diễn vở kịch này...” Ta không quan tâm Phụ hoàng có nghe hay không, nói cho chính mình nghe. “Hắn cố ý thóa mạ, đánh đập ta, chẳng qua vì muốn ta quyết tâm đoạn tuyệt

với hắn...”

Chỉ cần ta không nghĩ đến hắn, ta sẽ không bị Hoàng thượng uy hiếp nữa, không cần nhân nhượng mà miễn cưỡng để cho Hoàng thượng độc chiếm nữa... Thanh Lưu nhất định nghĩ vậy nên mới liều chết tiến cung.

Không, không hoàn toàn như vậy. Thanh Lưu, chính vì muốn chết mà đến đây. Nếu không, hắn sẽ không kẻ cả không chịu rời đi.

Hắn là cố ý để Hoàng thượng thấy hắn đánh chết ta...

Là ta vì hắn mà bị Hoàng đế bức bách vào cung khiến hắn thấy day dứt, rồi thêm vợ con chết đi khiến hắn hối hận khôn nguôi, hắn liền nảy sinh ý định muốn chết đi. Ta nghĩ, nếu không phải vì còn nhớ ta, hắn có lẽ đã lên tìm một chỗ mà tự sát.

Thế nhưng, hắn vẫn như xưa, không từ bỏ ta được, nên mới tỉ mỉ bày ra vở kịch này, muốn ta hận hắn, dập tắt mọi hy vọng về hắn. Như vậy, dù cho hắn chết đi cũng sẽ không khiến ta phải đau lòng...

Ngay cả khi bị phanh thây, tan xương nát thịt, hắn cũng không quên nghĩ cho ta.

Đáng tiếc, hắn tính toán kĩ lưỡng như vậy, nhưng lại tự phá hỏng hết bằng chính ánh mắt lúc lâm chung của mình.

Ánh mắt trong vắt tựa lần đầu tương ngộ kia, lúc nào cũng ôn nhu nhìn ta, làm sao mà che giấu được.

Phụ hoàng khẽ vuốt hai má ta, ta lúc đó mới nhận ra chẳng biết tự bao giờ lệ đã tuôn đầy mặt.

Kiếp này, đây là lần cuối ta rơi lệ.

“Người sao lại còn biện hộ cho hắn?” Phụ hoàng lau nước mắt cho ta, không còn giận dữ nữa, thở dài nói: “Liên Sơ, đừng trách trăm, trăm chỉ muốn bảo vệ người mà thôi.”

Ồi, Phụ hoàng của ta, người rút cuộc là vì cái gì, ta còn không biết sao?

Trước đây, ta không nói, bởi vì còn có một thứ đáng giá ta cần bảo vệ. Nhưng nay, tất cả đã tàn lụi rồi.

Là người, là người đã cướp đi hy vọng sau cùng của ta.

Ta cười, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Phụ hoàng, người hà tất phải đối mình đối người nữa?”

Câu này bật ra, như mang theo lời nguyện của Mẫu phi từ nơi chín suối trở về. Phụ hoàng đang lau nước mắt cho ta bỗng dừng lại, cả người như hóa đá. Không thời gian cũng dường như ngưng đọng lại, xung quanh tĩnh mịch như bãi tha ma.

“...Người nói cái gì?”

Ta ngừng được mùi cái chết. Ta nhẹ nhàng nở nụ cười —

Phụ hoàng sẽ giết ta sao?

Giết ta đi... Ta mong được chết đã lâu rồi...

Ta cầm bàn tay run bần của Phụ hoàng, đưa lên áp vào má mình, mỉm cười nhắm mắt lại.

“Phụ hoàng, Phụ hoàng à, Sở nhi thật là hay, hôm nay rút cuộc cũng có thể gọi người rồi... Phụ hoàng, Sở nhi là nỗi nhục của gia tộc Hạ Lan, xin Phụ hoàng ban cho Sở nhi được chết...”

Chết đi là có thể vĩnh viễn ở cùng Thanh Lưu, không phải sao?

Nhìn kìa! Thanh Lưu đang chờ ta ở phía trước, giữa mảng máu đỏ rực như lửa, dịu dàng vươn tay về phía ta... Đó chính là hạnh phúc mà ta đã bao lần cầu xin trong mộng... Hôm nay nó lại ở ngay trước mắt ta, gần đến mức có thể chạm tay vào...

“Aaaa

~”

Phụ hoàng như con thú hoang bị thương, rống lên vừa giận dữ vừa thê lương, phá tan giấc mộng đẹp của ta.

Hắn tát ta một cái thật mạnh, khiến ta gần như ngất đi. Nhưng Phụ hoàng không đợi ta ngã xuống đất đã nắm áo lôi ta lên, hai tay xoắn lấy cổ áo ta như muốn cắt lìa đầu ta ra.

“Vì sao? Vì sao lại phải nói ra bí mật này? Vì sao?” Hắn phẫn nộ đến phát điên.

Phụ hoàng đúng là vẫn không muốn đối mặt với hiện thực.

“A... Giết thần đi... Coi như Liên Sơ nói nhầm, khụ...” Hai bàn tay càng nắm chặt lại, ta muốn cười, nhưng lại không ngăn được trận khí huyết bốc lên cuộn cuộn trong ngực, ho lên từng cơn.

Ta đã từng muốn trước khi chết có thể nói hết với Phụ hoàng về oan tình của Mẫu phi, nhưng hiện tại, ta cái gì cũng không muốn nhớ đến nữa.

Kỳ thực, ta đã sớm biết, dù nói gì đi nữa thì cũng không có ý nghĩa. Phụ hoàng, chẳng lẽ lại có thể trước mặt văn võ bá quan mà tuyên bố ta, một con hát dơ bẩn đê tiện, một nam sủng, là thái tử lưu lạc dân gian? Chẳng lẽ lại có thể giết Thẩm Hoàng hậu để rửa oan cho Mẫu phi? Tạm thời không nói đến chuyện gia tộc Hoàng hậu có thể lực to lớn, với bào thai Hoàng hậu đang mang trong bụng, hắn tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ha, nói không chừng sau khi ta “chết”, Phụ hoàng ngày đêm trông chờ suốt mười mấy năm mới có được một hoàng nhi thân thể sạch sẽ, có thể đường đường chính chính làm thái tử kế tục giang sơn xã tắc của hắn!

Ta chết, tất cả sẽ lại sống êm gió lặng.

Ta ngã đầu, chờ cái chết giáng xuống.

Thật buồn cười, cả đời ta, trước sau đều không được như mong muốn.

Yên lặng như tờ, bỗng bên tai vang lên mệnh lệnh của Phụ hoàng, thanh âm nghe mệt mỏi rã rời:

“...Đi!”

Hắn thả áo ta ra, bàn tay run rẩy giơ lên nắm rồi lại mở, tựa như muốn nắm lấy cái gì, nhưng cuối cùng lại buông xuôi xuống.

Tầm lưng to lớn của hắn cũng khòm xuống, trong nháy mắt trông hắn như già đi mười năm. Ánh mắt đầy bi ai, thương xót, tuyệt vọng nhìn ta lưu luyến, hắn từng bước một đi lùi trở vào trong điện.

“Sở... Sở nhi, người đi đi...”

Cửa điện nặng nề đóng lại, ngăn cách ta với hình bóng của Phụ hoàng, ngăn cách ta với tiếng nỉ non của hắn.

Ngoài sân, mùi máu tanh xộc lên mũi. Bên ngoài vách tường cao, tiếng cười nói bay theo gió. Ta quý một lúc lâu, cuối cùng đứng lên, lẳng lặng ra khỏi tẩm cung Phụ hoàng, đi qua những hành lang ngoằn ngoèo sơn son thếp vàng, đi qua những tên thái giám, thị vệ, cung nữ lấm lét nhìn ta... Ta đi vào ngự hoa viên, vẫn sắc màu rực rỡ, núi xanh thắm in bóng lên trời như ngày nào.

Bên chân, hồ nước nổi sóng nhẹ nhàng.

Trên đầu, gió thổi lá vàng bay, mây nhẹ trôi bồng bênh.

Thật là một ngày thu lạnh lẽo tươi đẹp!

Ta khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đi vào trong hồ.

Nước hồ lạnh giá dâng lên đầu gối, dâng lên thắt lưng, dâng lên ngực...

Trong miệng đã bắt đầu nếm được vị nước thì nghe xa xa có một tiếng kêu sợ hãi —

Người ấy đứng bên kia hồ, dưới tàng cây mai. Hắn cao lớn, thân như ngọc, mình khoác tấm áo vàng nhạt thất dải lụa hồng, phong thái nhân nhã phóng khoáng. Nhìn thấy ta, hắn khiếp sợ ném quyển sách trên tay xuống, vừa kêu la vừa chạy về phía ta.

Người ấy hình như đang gọi người đến cứu ta?

Ta mỉm cười, mặc nước hồ tràn vào hai tai, tràn vào mắt, cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với thế gian...

—°•...Hoàn...•°—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-mong-han-phong-tran>